

Praha 16. února 2021

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.: **MHMP 188413/2021**

Počet listů/příloh: 54 / 2

Výroční zpráva

o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2020

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2020 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku (dle ust. § 18 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2020 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu a zvláštními organizačními jednotkami Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a dle nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 6/2017 k postupu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v Magistrátu hlavního města Prahy.

Za rok 2020 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

I. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem **704** žádostí a ve **138** případech bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace (k úplnému odmítnutí žádosti došlo v **80** případech a k částečnému odmítnutí žádosti došlo v **58** případech).

II. Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno **55** odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace.

III. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které Magistrát vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

V období roku 2020 byla Městským soudem v Praze přezkoumávána ve 3 případech MHMP vydaná rozhodnutí o odvolání jako nadřízeného orgánu:

- Městský soud v Praze rozsudkem č.j. **6 A 146/2018-83** žalobu proti rozhodnutí MHMP zamítl;
- Městský soud v Praze rozsudkem č.j. **3 A 30/2016-74** žalobu proti rozhodnutí MHMP z části zamítl a z části odmítl;
- Městský soud v Praze rozsudkem č.j. **15 A 135/2019-45** rozhodnutí MHMP zrušil;

Zákonnost rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace byla správním soudem v roce 2020 přezkoumávána v jednom případě:

- Městský soud v Praze rozsudkem č.j. **3 A 90/2018-44** rozhodnutí MHMP zrušil;

V období roku 2020 rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. **8 As 372/2018-39** o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.10.2018, č.j. 11 A 234/2017-48 a vrátil věc uvedenému soudu k dalšímu řízení. Dále v období roku 2020 rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. **4 As 322/2020-32** v řízení o kasační stížnosti Magistrátu (přiznáním odkladného účinku) proti rozsudku Městského soudu ze dne 24.08.2020, č.j. 8 A 95/2017-135.

Na základě rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. 3 A 90/2018 byly žalobci uhrazeny Magistrátem náklady řízení v částce **3.000,- Kč**. Jelikož v roce 2020 byly v jednom případě využity externí právní služby, vznikly Magistrátu náklady na právní zastoupení, a to ve výši 111 544,-Kč. V ostatních případech bylo zastoupení zajišťováno zaměstnanci hlavního města Prahy zařazenými do Magistrátu hlavního města Prahy v rámci jejich běžné pracovní agendy.

V příloze č. 2 této výroční zprávy jsou zveřejněny anonymizované texty všech zmíněných rozsudků. Uvedené rozsudky jsou rovněž (kromě rozsudku č.j. 6 A

146/2018-83) dostupné na internetové stránce Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz)

IV. Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla Magistrátem poskytnuta žádná výhradní licence.

V. Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2020 bylo podáno **44** stížností na postup Magistrátu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

VI. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o **76** odvoláních proti rozhodnutím povinných subjektů o odmítnutí (části) žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a o **59** stížnostech proti postupu povinných subjektů při vyřizování žádosti o poskytnutí informace.

Magistrát v **7** případech poskytl informace po úhradě nákladů v celkové výši **27.812,- Kč**.

Ing. Martin Kubelka, Ph.D.

ředitel Magistrátu hlavního města Prahy

podepsáno elektronicky

Příloha č. 1**Počet stížností podaných v roce 2020 podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení**

Stížnosti podané na postup Magistrátu	
Celkem podáno stížností:	44
Důvody podání stížností:	
- § 16a odst. 1 písm. a)	14
- § 16a odst. 1 písm. b)	13
- § 16a odst. 1 písm. c)	9
- § 16a odst. 1 písm. d)	8
Vyhovění stížnosti Magistrátem (§ 16a odst. 5):	27
Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):	
- § 16a odst. 6 písm. a)	4
- § 16a odst. 6 písm. b)	8
- § 16a odst. 6 písm. c)	0
- § 16a odst. 7 písm. a)	4
- § 16a odst. 7 písm. b)	1

Stížnosti podané na postup povinného subjektu a postoupené Magistrátu jako nadřízenému orgánu	
Celkem podáno stížností:	59
Důvody podání stížností:	
- § 16a odst. 1 písm. a)	1
- § 16a odst. 1 písm. b)	33
- § 16a odst. 1 písm. c)	15
- § 16a odst. 1 písm. d)	9
- § 14 odst. 5 písm. c)	1
Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (Magistrátem):	
- § 16a odst. 6 písm. a)	18
- § 16a odst. 6 písm. b)	25
- § 16a odst. 6 písm. c)	1
- § 16a odst. 7 písm. a)	2
- § 16a odst. 7 písm. b)	7

- SDĚLENÍ – STÍŽNOST PODÁNA OPOŽDĚNĚ	4
- POSTOUPENÍ STÍŽNOSTI	2

Příloha č. 2

č. j. 3A 30/2016 - 74

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce:

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**

sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016 č. j. MHMP 76881/2016 ve výroku 1/ se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016 č. j. MHMP 76881/2016 ve výroku 2/ se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „*odvolací orgán*“ nebo „*žalovaný*“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 (dále též „*posílný subjekt*“) ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KT/MRV. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*InfZ*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný ve výroku 1/ potvrdil rozhodnutí v části odmítající poskytnutí „přesné směry starost z jednání“ z důvodu neexistující informace. Ve výroku 2/ žalovaný změnil rozhodnutí v části odmítající poskytnutí „přesností, kterými bylo zprovozněno, že stížnost je starostů žalovaného“, a v této části věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.
3. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a své námítky vyjádřil v žalobě takto:
4. V prvně žalobce žádá namítnutí žalobce nepřekoumanost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
5. Nepřekoumanost rozhodnutí vyplývá podle žalobce ze skutečnosti, že nejsou řádně vypořádané všechny odvolací námítky. Žalobce požadoval informace týkající se změny územního plánu a to konkrétně celý text e-mailu, který dne 16. 9. 2015 zaslal starosta Městské části Praha 14 předsedovi Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy. Žalovaný však k námítkám tohoto obsahu uvedl, že se námítkou zabývat nebude, protože se jí zabýval již v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015 pod č. j. MHMP 2024405/2015, a tato skutečnost proto nyní představuje překážku věci rozhodnutí. Podle žalobce se žalovaný měl předemptnou námítkou zabývat více ve smyslu § 16 odst. 4 InfZ, a měl uvést důvody, které správní orgány vedly k odmítnutí žádosti.
6. Nezákonnost napadeného rozhodnutí dokazuje žalobce ze skutečnosti, že žalovaný svým postupem „komunikuje star“, který se byl před zrušením materiálního rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Existuje-li předmetný e-mail, pak celý měl být žalobci poskytnut, neboť takovou informaci žalobce požadoval. Žalobce vyjádřil obavu, že žalovaný může požadované informace skrývat, když o každé z písemností může prohlásit, že neexistuje do doby, než se prokáže opak. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že pro získání celého předmetného e-mailu může podat novou žádost o informace. Podle žalobce tím žalovaný připouští, že vydání požadované informace nic nebrání. Žalobce tak v postupu žalovaného spatřuje prvky libovůle.
7. V druhé žalobce žádá namítnutí žalobce procesní vady. Podle žalobce porušil žalovaný zákonnou limitu pro vydání odvolacího rozhodnutí, neboť je vydal po jejím uplynutí. Druhou procesní námítkou má žalobce do doručení výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 4. 1. 2016, č. j. MHMP 12020/2016 (dále též „Výzva ze dne 4. 1. 2016“). Podle žalobce zvořil žalovaný rozhodné prostředky, které žalobci znemožňují realizovat jeho právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Stížnost, kterou žalobce poslal proti tomuto postupu, nebyla dosud vyřízena.
8. V další části žaloby uvádí žalobce námítky směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. MMP 2024405/2015, kterým žalovaný rozhodl o stížnosti žalobce ze dne 27. 10. 2015.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 14. 4. 2016 navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení nemohl znovu řešit otázku existence či neexistence písemné směry starosty a nemohl znovu řešit ani otázku rozsahu poskytnutí předmetného e-mailu, který se zabýval změnou územního plánu č. 482. Podle žalovaného tato skutečnost byla v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyřešena, proto žalobcovu námítku, že se žalovaný v rámci odvolacího řízení nezabýval všemi odvolacími námítkami, považuje za lichou.
10. K otázce „přesné směry starosty z jednání výboru“ ve výroku 1/ napadeného rozhodnutí, žalovaný připomíná, že povinný subjekt došlo, že se jedná o informaci neexistující. Z interních sdělení obsažených ve správním spise vyplývá, že se povinný subjekt hledáním této informace zabýval.
11. Žalovaný nesouhlasí se žalobcem, že mu znemožnil uplatnění práva seznámení se s podklady pro rozhodnutí a se spisovým materiálem, a že porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Výzva ze dne 4. 1. 2016 byla zaslána žalovaným prostřednictvím držitelky poštovní licence, neboť žalobce neuvadil,

Shoda s propisem potvrzuje [REDACTED]

že mu má být v odvolacím řízení doručováno e-mailem, a v žádosti o poskytnutí informace ze dne 16. 9. 2015 tento způsob doručování výslovně odmítl. Žalobce si mohl výzvu vypovednout na poště ode dne 7. 1. 2016 a naučil tak ani do stanovení lhůty dne 11. 1. 2016. S ohledem na lhůtu pro vydání rozhodnutí podle InfZ žalovaný nemohl lhůtu pro seznámení se se spisem stanovit dež.

12. Závěrem žalovaný upozorňuje, že v žalobě je požadováno zrušení celého napadeného rozhodnutí bez ohledu na skutečnost, že odvolání žalobce bylo částečně vyhověno a věc byla vložena posvádnému subjektu k dalšímu řízení.
13. Ve vyjádření ze dne 3. 3. 2016 žalovaný doplnil, že žalobce podal Ministerstvu vnitra ČR žádost o posouzení způsobu vyřízení stížnosti, která se týkala trestného nespřávaného použití § 36 odst. 3 správního řádu a nespřávaného doručení Výzvy ze dne 4. 1. 2016. Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 27. 4. 2016 pod č. j. MV-47969-2/ODK-2016 potvrdilo postup žalovaného a námítky žalobce shledalo nedůvodnými.
14. Soud usnesením ze dne 12. 2. 2016, č. j. 3 A 22/2016-13, vyložil žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015 k samostatnému projednání a rozhodnutí, neboť společné projednání obou věcí v jednom řízení neprovozoval za vhodné, a to navzdory tomu, že jde o věci vzájemně věcně související.
15. Dne 23. 4. 2019 vydal Městský soud v Praze rozsudek (pod č. j. 3 A 30/2016-39), jímž zrušil výrok 1/ napadeného rozhodnutí. Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2019, č. j. 4 As 160/2019-68 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud konstatoval, že odvolání obsahuje dva okruhy „odvolacích“ námitek žalobce uplatněných v rámci správního řízení. První skupina námitek směřovala proti nedostatečnému rozsáhu poskytnutých informací, k nim Nejvyšší správní soud konstatoval, že „je však třeba považovat za správné stížnostní důvody a skutečnosti se týkající se způsobu první skupiny odvolacích námitek, které se odvolával v problematice již řešené v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015. Městský soud však doplnil k opalování zjevně, takže tato první skupina námitek nebyla upravená. To je zejména důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) z. s. “. Druhá skupina námitek směřovala proti zjevným prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti ve vztahu k výroku, že „přenesení určité státní zprávy z jednoho výboru“ neexistuje, k nim Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]evzniká odvolací námítka stížností projednat a rozhodl o nich. Žalovanost předsedajících zjevně stížností v rámci v rámci správního řízení a kasační stížností Nejvyšší správní soud nemůže vyhodnotit. Posouzení žalovanost postupu správních orgánů, které odvolání poskytnout informace, musí být k žalobám následně učinil výzvy městský soud, který se k této věci vůbec nevyjádřil, v důsledku čehož je nutné v tomto směru považovat napadený rozsudek za nepřesvědčivý“. Nejvyšší správní soud uzavřel zdejší soud převládajícím názorem, že „městský soud měl o žalobě rozhodnout v celém jeho rozsahu a předsedající jsou i výzvy rozsáhlé zrušit. Městský soud totiž o části žaloby nevyjádřil a zrušil výrok žalobce napadeného rozhodnutí nepřehledně ve své výrokové části a s předsedající žalobce byl se spojitelný náleží v rámci následujícího rozsudku.“
16. U jednání, které se konalo u městského soudu dne 19. 5. 2020, setrvaly strany na své argumentaci. K požadavku žalobce na provedení důkazů soud provedl důkaz přečtením relevantní části e-mailu ze dne 16. 9. 2015, který zasílal starosta předsedovi Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy k bodu 482 změny Územního plánu hl. m. Prahy, jehož obsah žalobce požadoval jako informaci po žalovaném. Dále soud provedl důkaz zápisem z 4. jednání Výboru pro územní rozvoj a územní plán ZHMP, a neboť vyplývá (str. 4 zápisu), že jmenovaný výbor se bodem 482 uvedené změny Územního plánu zabýval. Návrh žalobce na provedení důkazu stížností žalobce ze dne 27. 10. 2015 na postup při vyřazení žádosti o informace a rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, jímž žalovaný rozhodl o stížnosti žalobce, soud zamítl, neboť nejsou v projednávané věci relevantními (o nich bylo soudem rozhodnuto v řízení pod sp. zn. 3 A 22/2016 Městského soudu v Praze), resp. provedení důkazu tímto listinně bylo nadbytečné. Žalovaný žádý důkaz nežádal provést.

Shoda s popisem potvrzuje [REDACTED]

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vizián (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), za vizián shora uvedenými zivěry kosačného rozsadku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
18. Ze správního spisu vyplývají tyto skutečnosti:
19. Dne 18. 9. 2015 žadatel po povinném subjektu podle InfZ požadoval „*sdělení písemností zadané Magistrátu hl. m. Prahy a zvláštní projednání návrhu na pořízení spisy Územního plánu hl. m. Prahy, který je projednáván pod bodem 2.482 (spisová FV/U z LR na ÚP a sportovních stánků Chaloupky, resp. V Chaloupkách).*“
20. Dne 23. 9. 2015 povinný subjekt pod č. j. UMCP14/15/37062/KT/MRV poskytl žadateli písemnosti týkající se jím požadované změny územního plánu.
21. Dne 5. 10. 2015 podal žadatel stížnost, že nedobřečet veškeré požadované písemnosti, které má povinný subjekt k dispozici a nově ve stížnosti požadoval po povinném subjektu poskytnutí dalších informací (výpis ze systému GINIS či jiné spisové služby, kterou povinný subjekt používá, o došlých i odeslaných písemnostech mezi povinným subjektem a Komisí Rady hl. m. Prahy pro změny územního plánu hl. m. Prahy, dále Výborem pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy a seznámě odborem územního rozvoje MHMP, v období od 11. 6. 2013 do data vyřízení žádosti; žadatel požaduje písemnosti týkající se projednávání návrhu na pořízení změny územního plánu, pokud lze dokumenty vyfiltrovat, jinak požaduje seznam v plném rozsahu). Dne 20. 10. 2015 odvolací orgán rozhodl o stížnosti tak, že povinnému subjektu ji přikázal nově vyřídit.
22. Dne 21. 10. 2015 se vedoucí oddělení kontroly a stížností povinného subjektu obrátila cestou interního sdělení na vedoucí oddělení územního rozvoje, na vedoucí odboru výstavby a asistentka starosty městské části povinného subjektu za účelem zjištění informací k žádosti žadatele. Dne 22. 10. 2015 vedoucí oddělení územního rozvoje povinného subjektu interním sdělením odpověděla vedoucí oddělení kontroly a stížností. Dne 23. 10. 2015 vedoucí odboru výstavby povinného subjektu v interním sdělení uvedla, že v archivu stavebního úřadu se nachází kolaudační rozhodnutí vydané Obvodním národním výborem v Praze 9 dne 16. 3. 1966, č. j. 9604/66/vyjst/Haa/han. Dne 26. 10. 2015 asistentka starosty městské části povinného subjektu v interním sdělení uvedla, že neexistuje žádná korespondence mezi městskou částí a příslušnými výbory a komisemi hl. m. Prahy, kterými by starosta městské části omlooval svou nepřítomnost. Součástí spisového materiálu je kompletní znění e-mailu starosty městské části ze dne 16. 9. 2015.
23. Dne 27. 10. 2015 povinný subjekt pod č. j. UMCP14/15/41945/KT/MRV poskytl žadateli další informace. Uvedl v nich mimo jiné, že starosta městské části [redacted] zaslal e-mail předsedovi výboru panu [redacted] „*s důležitou lekcí: 482 – Stánky se nacházejí na plánu LR (s), je v národnostní podobě zhotovovaná v roce 1966. Jeli umístění je ale nevhodné a vyžaduje přehodnocení postupu kani plánu podle zákona Lehovec-Investice. Přehodnocení hlásí výbor by byl umístěn jeli další i stavební rozvoj, který je z územního plánu hl. m. Prahy. Navíc také stánky jsou umístěny v plánu LR garáže a další stánky, v kterých MK hl. m. Prahy sděluje o jejich umístění a způsobu využití této plochy, by měla k novému přehodnocení územního plánu hl. m. Prahy.*“ Současně dne 27. 10. 2015 vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. UMCP14/15/41742/KT/MRV, kterým žádost žadatele ve zbytku odmítl s tím, že neexistuje korespondence mezi povinným subjektem a příslušnými výbory či komisemi Magistrátu hl. m. Prahy, přičemž omloovající nečinnost starosty městské části a jednání a písemností, podle kterých má být střežnice stavbou toliko dočasnou. Dne 7. 11. 2015 podal žadatel proti tomuto rozhodnutí odvolání a současně poskytnutí informace napadl stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ.

Shoda s popisem potvrzuje [redacted]

24. Dne 4. 11. 2015 povinný subjekt rozhodnutím č. j. UMCP14/15/43256/KT/MRV odmítl poskytnout zbylou část požadované informace. Písemně omluva starosty městské části z jednání Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy dne 16. 10. 2015 je neexistující informací a totéž je případ informací, kterou měl povinný subjekt argumentovat, že střelnice je dočasnou stavbou. Co se týče kompletní e-mailové komunikace mezi starostou městské části a předsedou Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy, pak tuto informaci nelze poskytnout, protože se jedná o nezávaznou komunikaci. Dne 9. 11. 2015 podal žadatel odvolání proti tomu rozhodnutí.
25. Dne 24. 11. 2015 odvolací orgán o stížnosti žadatele rozhodl pod č. j. MHMP 2024405/2015 tak, že potvrdil postup povinného subjektu při vyřizování žádosti žadatele. Uvedl, že nelze přisvědčit tvrzení žadatele, že měl obdržet celý text e-mailu starosty městské části pana [REDAKCE] určený předsedovi Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy pana [REDAKCE] ze dne 16. 9. 2015. Požadovaný e-mail se totiž neobjíval pouze zmínou územního plánu č. 482, ale též zmínou projednávanou pod bodem č. 634 vztahující se k jiné lokalitě. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost žalobce byla přímo navázána na písemnosti zaslání městskou částí v záležitosti projednávání změny územního plánu č. 482, postupoval povinný subjekt správně, pokud poskytl písemnost zabývající se právě a jen touto změnou.
26. Dne 3. 12. 2015 odvolací orgán rozhodnutím č. j. MHMP 2074902/2015 rozhodl o odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 27. 10. 2015, č. j. UMCP14/15/41742/KT/MRV a ze dne 4. 11. 2015, č. j. UMCP14/15/43256/KT/MRV, tak, že obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.
27. Dne 18. 12. 2015 povinný subjekt vydal prvostupňové rozhodnutí. Odmítl v něm žádost o poskytnutí informace, a to jak veškerých písemností zaslaných Magistrátu hl. m. Prahy k návrhu změny Územního plánu hl. m. Prahy pod bodem č. 482, kterými bylo argumentováno, že střelnice je stavbou toliko dočasnou, tak souhlasně i přípisy, kterými starosta městské části omlouval svou nepřítomnost na jednání komise. V odůvodnění povinný subjekt konstatoval, že oddělení územního rozvoje dohledalo veškeré písemné informace, které již byly poskytnuty žadateli dne 23. 9. 2015 a dne 27. 10. 2015 s ověřením, že žádnými dalšími informacemi toto oddělení ani sekretariát starosty povinného subjektu nedisponují. Odbor výstavby dohledal kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 3. 1966 ke stavbě střelnice v Chaloupkách s tím, že nedisponuje dalšími informacemi týkajícími se projednávání návrhu požární změny územního plánu č. Z 482/00. Je patrné, že orgány Magistrátu hl. m. Prahy nemohly být povinným subjektem informovány o dočasnosti stavby střelnice v Chaloupkách. Na základě rozhodnutí odvolacího orgánu prohledal příruční archiv odeslané pošty sekretariátu starosty za roky 2014 a 2015. Písemné omluvenky starosty městské části z jednání komisí a výborů Magistrátu hl. m. Prahy nebyly v archivované odeslané poště sekretariátu starosty dohledány. Povinný subjekt konstatuje, že požadované informace neexistují. Proč tomuto rozhodnutí žadatel podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí převzatým výrokem potvrdil prvostupňové rozhodnutí v části odmítající poskytnutí přípisy, kterými starosta městské části omlouval svou nepřítomnost na jednání komise z důvodu neexistující informace, druhým výrokem zrušil prvostupňové rozhodnutí v části týkajících se veškerých písemností zaslaných Magistrátu hl. m. Prahy k návrhu změny Územního plánu hl. m. Prahy pod bodem č. 482, kterými bylo argumentováno, že střelnice je stavbou toliko dočasnou. V odůvodnění žalovaný konstatoval k výroku 1/, že vycházel z obsahu spisu, ve kterém povinný subjekt doložil neexistenci e-mailu omlouvající absence starosty. Dospěl k úvaze, že povinný subjekt nemá povinnost s korespondencí starosty disponovat. K výroku 2/ se žalovaný nezotožnil s argumentací povinného subjektu. K této části žadatel poskytl v odvolání zázpis ze 4. jednání Výboru pro územní rozvoj a územní plán Zastupitelstva hl. m. Prahy konaného dne 16. 9. 2015, v němž v části ad 3) na str. 4 uvádí pan [REDAKCE] že obdržel e-mail od starosty, že městská část s tímto podnětem nesohlasí z důvodu, že

Shoda s prepisem potvrzuje [REDAKCE]

40. Podle § 16 odst. 4 InZ *Př soudním přezkoumání rozhodnutí o odvolání na základě žádosti podle zvláštního postupu přezkoumání soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsem-li žádost důvody pro odmítnutí žádosti, soud není rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídit poskytnutí informací poskytnout.*
41. Městský soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí zatíženo vadou, k níž by musel přiblížit a účelní povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 Ač 34/2006-73, je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přiblížit k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nerozumnost nebo pro nedostatek důvodů a musí úředně, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítl. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se jedná zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řídně nevyptává se všemi námítkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí rozdělně vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zájma. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat učení rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Ač 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné instituit nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vzáhlout jej i na případy, kdy se správní orgán postaral o námitky účastníka řízení řídně zabývat a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí reagoval na všechny myslitelné aspekty vnesené námítky a dopustil se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nerozumnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
42. Soud doštlví, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správnímu orgánu. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
43. Napadení rozhodnutí posoudil soud opětovně výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, a jejich skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro více rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna a jsou rozumná.
44. Ani tvrzení nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí obsažená v *první žalobě bod*, která má spočívat ve skutečnosti, že v napadeném rozhodnutí nejsou řídně vypořádlány všechny odvolací námítky, když žalovaný k námítce týkající se nedostatečného poskytnutí informací ohledně změny územního plánu uvedl, že se námítkou zabývat nebude, protože se jí zabýval již v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015 pod č. j. MHMP 2024405/2015, soudem zjištna nebyla. Lze konstatovat, že odvolací orgán se námítkou žalobce tohoto obsahu zabýval na str. 3 napadeného rozhodnutí a tím splnil svou povinnost uvést v rozhodnutí důvod, pro který se v daném řízení již nemohl obsahem vnesené námítky více zabývat.
45. Městský soud vlním právním názorem Nejvyššího správního soudu k této námítce týkající se rozsahu poskytnutých informací, tedy k první skupině „odvolacích“ námitek žalobce, uvádí, že žalobce se domáhal poskytnutí řídního okruhu informací, než který mu poskytl prvostupňový orgán, který však o uvedeném okruhu informací nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Dle soud konstatuje, že na základě podané stížnosti žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, v němž postup prvostupňového orgánu potvrdil. Žalovaný proto v návaznosti na uvedené v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se již touto námítkou zabýval v rámci zmíněného rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, a proto je již v rámci odvolacího řízení námítce znovu posoudit.

Shoda s propisem potvrzuje

████████████████████

46. Odvolacím orgánem uvedeně odůvodnění odpovídá nákonně úpravě poskytování informací podle InfZ, jak již bylo uvedeno ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ve vztahu k námitce brojící proti nedostatečně širokému okruhu poskytnutí informací „*je však zcela považovat za správný důvodem danek z nezvěstnosti se zabývat osobami první skupiny odvolacích námitek, kteří se dotýkají s problematikou již řešenou v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015 pod č. j. MHMP 2024405/2015.*“ Žalobcová obrana v daném případě měla své místo (což žalobce i učinil) v rámci stížnosti ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Jestliže žalobce nesouhlasil s rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, mohl se obrátit na soud se žalobou proti nečinnosti prvostupňového orgánu, jak potvrzuje i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2016, č. j. 5 An 18/2017 - 40, podle kterého „*zastávaná se tak stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) informována zhlédne návrh dovolání vyřizovat odlišnou skupinu žadatelů v informacích. Bezvýsledným zjištěním poskytnutí informací proti nečinnosti (soudce k rozhodnutí ve věci první - odmítnutí s odlišnými žadatelci, případně její část, s poskytnutí informací - tedy vyřizovat odlišnou skupinu žadatelů) inkasem způsobu podání pro podání žadatelů dle § 79 z.s.z. Žalobce se v řízení před soudem návrh dovolání zhlédne vyřizovat ve věci (žalobce jako v řízení před správním orgánem). Soudce-li soud žalobce odmítl, není povinností vyřizovat, aby v řízení vyřizovat. Řízení před soudem bude probíhat s přiblížením řešení dle § 36 odst. 3 z.s.z. Všechny případy související s rozhodnutím o žadatelci (rozhodnutí o odmítnutí žadatelci) by měly být vyřizovat dle § 16 informacích zhlédne a vědět i žalobce dle § 65 z.s.z. Soud jak návrh s nezvěstností řízení vyřizovat § 36 odst. 4 informacích zhlédne a přiblížit informace poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 An 192/2017 - 35, ve věci procesního přepřesnutí).*“ Bylo v dispozici žalobce nečinností žalobce podat. V rámci řízení o odvolání se proto žalovaný nemusel vůbec dálejším okruhem námitek zabývat, k jejich posouzení složil výše popsaný procesní institut. Nelze se však s žalovaným ztotožnit, že rozhodnutí o stížnosti tvoří ve vztahu k posouzení důvodnosti odmítnutí žádosti překážku věci rozhodnosti, neboť v obou přezkumných procedurách jsou listy odlišné otázky (zde na jedné straně rozsah poskytnutí informací a na straně druhé důvody pro odmítnutí žádosti). I přes tento nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí je nutné považovat za správný úsudek žalovaného o nemožnosti se zabývat uvedenou první skupinou odvolacích námitek, která se shodovala s problematikou již řešenou v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015.
47. V námitce, jenž má spočívat v nezákonnosti napadeného rozhodnutí, žalobce vyjádřil obavu, že žalovaný může požadované informace skrývat, když o každé z písemností může prohlásit, že neexistuje do doby, než se prohláší opak.
48. Touto námitkou žalobce brojí proti návrhům prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti ve vztahu k výroku, že „*písemné údaje starosty z jednání zhlédne*“ neexistuje. Městský soud se při posouzení této námitky ztotožnil se žalovaným, resp. povinným subjektem, který poskytoval „*existenci této označené korespondence starosty, přičemž zhlédne je odlišní existenci starosty, že takový email neexistuje, již dříve již dříve povinný subjekt nemá, že ani ve spisu není žádný takový email není zhlédne. Nodlžený orgán tedy vyhodil z okruhu zhlédne, ve kterém povinný subjekt dokládá existenci takového emailu, který odmítl poskytnout předpokládá. Jde o odlišný zhlédne než o písemné údaje starosty neexistují. Je na něm vyřizovat se již zhlédne, zda má povinný subjekt zhlédne povinnost takovou korespondenci mít. Vyřizovat se zhlédne, že žadatelci zhlédne není povinností povinného subjektu poskytnout s korespondencí starosty, která starostu nepíše údaje jako žadatel a zhlédne do spisu zhlédne, nodlžený orgán konstatuje, že povinný subjekt nemá poskytnout s korespondencí starosty zhlédne.*“ Městský soud k uvedenému odůvodnění dodává, že podle InfZ nemá žalovaný povinnost zhlédne nezískující informace ji pro uspokojení žalobce nově vytvořit. To by popřelo smysl poskytování informací. Pokud nedisponoval informací, nemohl informaci žalobci poskytnout ani povinný subjekt, ani žalovaný.
49. S ohledem na výše uvedené rozhodl soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
50. Při posouzení námitky ve druhém žalobním bodu vyřel soud z následující právní úpravy:

Shoda s popisem potvrzuje [REDAKCE]

51. Podle § 4 odst. 3 správního řádu *Správní orgán s dostatečným přehledem určí, zda došlo k takovému jednání, které může vést ke poškození či újměm jejich práva a rozhodne-li se ústí útoku. Podle odst. 4 téhož ustanovení *Správní orgán rovněž dostatečně osobně uplatňuje jejich práva a oprávnění týkající se.**
52. Podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu *Nastanou-li závažné důvody, není být účastníkům před rozhodnutím rozhodnutí ve věci uloženo poskytnout vyjádření se k podkladům rozhodnutí, je-li jejich žadatelé, pokud se jako žadatelé v práve rozhodla rozhoduje, a účastník, který se práva vyjádří se k podkladům rozhodnutí nepodá.*
53. Podle § 93 odst. 1 správního řádu *Justiční v této věci není ustanoven žadatel, pro řízení a jednání se účastníky použijí ustanovení článků IV, VI a VII této části.*
54. Podle § 175 odst. 1 správního řádu *Důležité osoby mají právo účastnit se na správním orgánu se stíhovacími prostředky vzhledem k tomu, že účastníci osob nebo prostředky správního orgánu, zejména-č. 1000 závažné řízení prostředků osob.*
55. Podle § 16 odst. 2 InfZ *Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovými materiály současně s výstavou ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání. Podle odst. 3 téhož ustanovení *Nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůta tedy předložit.**
56. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí zákonné lhůty 15 dnů pro vyřízení odvolání podle § 16 odst. 3 InfZ. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobcovu odvolání proti pracovněprávnímu rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015 bylo podáno na podatelnu povinného subjektu dne 23. 12. 2015. Povinný subjekt postoupil dne 29. 12. 2015 odvolání žadatelé spolu se svým stanoviskem a spisovými materiály žalovanému. Povinný subjekt tak postupoval v souladu s ust. § 16 odst. 2 InfZ, neboť v zákonné 15 denní lhůtě postoupil odvolání nadřízenému orgánu. Dne 15. 1. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Zákonná lhůta 15 dnů podle § 16 odst. 3 InfZ k vydání rozhodnutí přitom uplynula ve středu dne 13. 1. 2016. Z uvedeného chronologického sledu úkonů je zřejmé, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí o dva dny později, z čehož žalobce dovozuje důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33, „Lhůta pro vydání správního rozhodnutí, která je upravena v § 71 odst. 3 správního řádu z roku 2004, je lhůta určité povahy. Účastník rozhodnutí této lhůty nesmí být odvolán pro vydání správního rozhodnutí soudem.“ Městský soud se s uvedenou úvahou ztotožňuje a dodává, že kdyby zákonnodárce měl v úmyslu charakter lhůty pro vydání rozhodnutí koncipovat pod pohrůžkou sankce, pak by taková sankce byla v InfZ obsažena. Z uvedených důvodů je proto tato částí námítka nedůvodná.
57. Ve druhé části námítky žalobce prokazuje na skutečnost, že výzva ze dne 4. 1. 2016 k seznámení žalobce s podklady pro napadené rozhodnutí ze dne 4. 1. 2016 byla žalobci doručena až dne 19. 1. 2016 vzhledem do schránky, tj. čtyři dny po vydání napadeného rozhodnutí.
58. Lze přisvědčit žalovanému, že kritická zákonná lhůta 15 dnů pro rozhodnutí o odvolání číí pro odvolací orgán nespadá (na němž nemožný) řízení a včas doručit výzvu k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jehož aplikací InfZ nijak nevylučuje, a proto se podle § 93 odst. 1 správního řádu v tomto odvolacím řízení uplatní *per analogiam*. S ohledem na tyto právní obtíže Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č. j. 2 As 31/2015-53 konstatoval, že „[p]říslušný účastník řízení, aby se před rozhodnutím rozhodnutí a podklady a předal se k tomu vyjádří do § 36 odst. 3 správního řádu, řízení se rozhodnutí řízení správního řízení, který se na řízení a stíhovací podle § 16a zákona o soudním řízení k informacím aplikují. J. shledává na to, že je povinností správního orgánu rozhodnout se v této věci před vydáním řízení § 16a odst. 3 zákona o soudním řízení k informacím, tedy že práva řízení rozhodnutí o odvolání je povinností žadatelé řízení vyjádřit k rozhodnutí se v rozhodnutí řízení, resp. k jejich odvolání. Správní orgán je povinen řízení s předložit řízení žadatelé nesmí být ani jeho práva rozhodnout.“
59. V příštích projednáváním případě postupoval žalovaný tak, aby výzva ze dne 4. 1. 2016 byla žalobci co nejdříve doručena, proto ji obsahem odeslal dne 5. 1. 2016 a žalobce, který nebyl

Shoda s popisem potvrzují [REDACTED]

poštovní doručovatelkou zastížen, měl možnost si ji vyzvednout nejdříve dne 7. 1. 2016, což je ve lhůtě do 10 dnů ode dne uložení (§ 23 odst. 4 správního řádu). Ze správního spisu dále vyplývá, že poslé, co v úterý dne 20. 12. 2015 povinný subjekt předložil žalovanému odvolání žalatele k rozhodnutí, nebyl obsah správního spisu doplněn o nové podklady. Žalobce proto fakticky nebyl nijak zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4 As 81/2013-56).

60. Lze uzavřít, že soud nezjistil, že by byla porušena žalobcova práva být s dostatečným předstihem vyzvána k účasti, je-li to potřebné k hájení jeho práv (§ 4 odst. 3 správního řádu) a mít možnost uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu).
61. Ke stížnostem žalobce na opožděné doručení výzvy ze dne 4. 1. 2016, lze dodat, že způsob jejich vyřízení je pro předem napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť podle § 175 odst. 1 správního řádu není v tomto případě stížnost přípustným prostředkem právní ochrany. Tím je právě projednávání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Ostatně na vyřízení stížnosti není právní nárok a samotné její vyřízení ještě neznamená odstranění závažného stavu; nejedná se o opravný prostředek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 As 57/2017-29). Výzva ze dne 4. 1. 2016 byla doručována žalobci standardním způsobem prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a skutečnost, že žalobci bylo doručováno „vhodným poštovním zásilkou“ do schránky, nelze úspěšně namítat, neboť i tento způsob má účinky doručení.
62. Námitky druhého žalobního bodu jsou proto neúnosné.
63. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako neúnosnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve vztahu k výroku 1/ napadeného rozhodnutí pod výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
64. Ve II. výroku rozsudku odmítl soud žalobu v číslu směřující proti výroku 2/ napadeného rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno v číslu shora uvedené, a vše byla v tomto rozsahu vrácena povinnému subjektu k novému projednání. Podrobně přezkoumá ve správním soudnictví lze totiž pouze rozhodnutí, proti němuž ve správním řízení nelze již podat žádný opravný prostředek, resp. musí se jednat o konkrétní rozhodnutí. Uvedené vyplývá z § 5 s. ř. s., podle něhož zastaví-li tento nebo zvláštní nárok jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, přísluší-li je zvláštní nárok. Jinými slovy, účastník správního řízení musí zásadně vyčerpát všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a pouze po jejich namém vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkoumání správních rozhodnutí je koncipováno až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Z uvedeného důvodu nemohl proto soud přezkoumávat námitky směřující proti výroku 2/ napadeného rozhodnutí.
65. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu ve vztahu k výroku 2/ napadeného rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl pod výrokem II. tohoto rozsudku.
66. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto pod výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Posouzení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shoda s propisem potvrzuje

Lehota pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze promínout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 a, b, c, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shoda s proписem potvrzuje [REDACTED]

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschkové a JUDr. Hany Kahaňové ve věci žalobce: [REDAKCE] proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č.j. MHMP 1009596/2018, sp.zn. S-MHMP 744478/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č.j. MHMP 1009596/2018, sp.zn. S-MHMP 744478/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 12. 4. 2018, č.j. MCP6 085683/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 20. 2. 2014 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění posledních předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), týkající se výše pláť, poskytovatelských podmínek a dosaženého rozdělení a vedoucího pracovního odboru a zástupce vedoucího pracovního odboru Úřadu městské části Praha 6, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Stuha a prospisová potvrdění [REDAKCE]

- [2] Žalobce v podané žalobě shrnul průběh správního řízení a konstatoval obsah své žádosti. Uvedl, že v předchozí době byl postup žalovaného již předmětem soudního přezkumu, když rozsudkem Městského soudu ze dne 20. 10. 2017, č.j. 5A 103/2014-76, bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí povinného subjektu.
- [3] Žalobce dále v bodu IV. žaloby uvedl, že žalovaný o jeho odvolání nerozhodl v zákonné lhůtě, až na základě řešení nečinnosti s Ministerstvem vnitra pak žalovaný konal, když žalobce vyrazil k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a prakticky současně vydal napadené rozhodnutí. Žalobce namítal, že mu žalovaný nedal dostatečnou lhůtu pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, neboť tato byla kratší než 3 dny, a to včetně doručování a nemožnosti předchozí telefonické domluvy. Konstatoval, že v součtu s předchozími právními byla délka řízení 1595 dnů.
- [4] Žalobce dále v bodu V. vyjmenoval důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které dále v žalobě rozvedl. Předně namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání. Zrekapituloval odvolací námitky a uvedl, že napadené rozhodnutí nezohledňuje posouzení námitek, ale věty, které v něm vůbec neměly být uvedeny, např. kritiku české justice nebo legislativy. Uvedl, že důvodem pro podání žádosti bylo řešení postoupeného subjektu za správní delikt ze strany Úřadu pro ochranu osobních údajů. Dále namítal, že žalovaný nerozhodl o spáchání správních deliktů povinným subjektem, zveřejněním osobních povinným subjektem za jiné období, nebo velikost úřadu a postavení vedoucích zaměstnanců. Z toho důvodu je dle žalobce napadené rozhodnutí vadné a nepřeskonančné. V této souvislosti pak žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu sp.zn. 8A 64/2014-52, kde soud konstatoval, že se žalovaný nevypořádal s některými odvolacími námitkami žalobce v tehdejší věci.
- [5] Žalobce dále namítal, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s pravomocným rozsudkem zdejšího soudu sp.zn. 5A 103/2014, kde bylo uvedeno, že „*činnost úřadu, tj poskytnutím takové informace osobám dotčení osoby nepřijímá ve svých právech a do soukromí a osobní života osob dotčených osob a způsobem získání těchto osob Úřad učinil tím, že Praha 6 tak osobám být nepřístupné poskytl.*“
- [6] V dalším bodu žalobce namítal, že mu žalovaný nezumožnil nahlédnutí do spisu a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž zopakoval skutečnosti uvedené v bodu [3] tohoto rozsudku, a dále konstatoval, že mu žalovaný odepřel zaslát podklady pro vydání rozhodnutí do datové schránky. Zároveň žalobce upozornil na odlišný postup, který užívá Ministerstvo vnitra (žalů lhůty, zaslání podkladů).
- [7] Dále žalobce namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí bez podkladů pro jeho vydání, neboť na základě skutečnosti, že žalovaný nevyzval žalobce ve lhůtě pro vydání rozhodnutí, aby se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, a po namítém uplynutí lhůty přímo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí prakticky zamřel.
- [8] Žalobce dále namítal, že postup žalovaného je šikanózní a že poruše právo na spravedlivý proces. Znovu zopakoval, že se žalovaný neřídil právním názorem Městského soudu v Praze. Místo poskytnutí informací však žalovaný řízení dále protahoval, informace neposkytl, přičemž vydal rozhodnutí, ve kterém rozšířil oblast důvodů pro odepření práva na informace. Zdůraznil, že rozsudek zdejšího soudu sp.zn. 5A 103/2014-76 nabyl právní moci dne 6. 11. 2017, ale napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 4. 7. 2018. Proto namítal, že právní tak velkého rozsahu jsou ze strany žalovaného účelové, protizákonné a v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Dále uvedl, že požad. docházelo nebo dochází ke zveřejňování těch samých informací za jiné období, pak je zřejmé, že jeho žádosti mělo být vyhověno. Dále odkázal na členek kontrolního výboru zastupitelstva hl. m. Prahy, který kritizoval postup žalovaného, a také na zázpis z kontroly kontrolního výboru zn. ZK Pta 95/2015, ve kterém bylo popsáno, že už od 1. 7. 2015 měly být informace o odměnách vedoucích zaměstnanců poskytovány na základě nařízení ředitelky MHMP.

Shoda s projektem potvrzuje [REDACTED]

- [9] V dalším bodu namítal, že rozhodnutí bylo vydáno nepředvídatelně a v rozporu s právním názorem vedení žalovaného. Zopakoval, že dle výročních zpráv žalovaného docházelo v uplynulých letech k poskytování stejného charakteru informací, současně povinný subjekt na svých webových stránkách zveřejňoval dataсты se stejnými informacemi. Dále namítal, že vedení žalovaného (ředitelka MHMP) vydala pokyn, aby byly informace o odměnách vedoucích představitelů poskytovány, což však žalovaný nenačinil.
- [10] Dále žalobce namítal nespůsobilost aplikace nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1578/16. Uvedl, že s ohledem na neoprávněné zveřejňování osobních údajů žadatelů o informace, nařízení výkonu rozhodnutí, exekuční vymáhání a velký počet soudy zrušených rozhodnutí, lze mít za to, že na případ orgánů hl. m. Prahy (povinný subjekt, žalovaný), lze aplikovat přístup, kdy je třeba zvýšená kontrola veřejné správy. I samotná žádost o informace není obsahovala konkrétní případy porušení zákona povinným subjektem. Namítal, že v rozporu s bodem 136 výše uvedeného nálezů nebyla zohledněna specifika konkrétního případu. Rovněž namítal nespůsobilé posouzení žádosti a své osoby. Účelem vyhledání informace bylo přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, neboť na povinný subjekt se měli obracet všichni občani (např. i matka žalobce), a to z důvodu předchozího porušení zákona. Žalobce dále odkázal na řízení Úřadu pro ochranu osobních údajů a také na četné Kancláře veřejného ochránce práv, z něhož vyplynula skutečnost, že správní orgány zohledňovaly obsahy nadměrnou administrativou. Rovněž uvedl, že v minulosti kontaktoval novináře a tešil s nimi odměny vedoucích zaměstnanců, zivěr žalovaného o osobě žalobce to do postavení tzv. hlídačů psa je tedy nespůsobilé. V této souvislosti odkázal na článek s názvem „Úřadník si nepřehlídí měšec ze sábkách. Přehledně se i stavěje.“
- [11] V posledním žalobním bodu pak žalobce namítal, že rozhodnutí bylo zneužitou k jinému účelu a že bylo provedeno nespůsobilé hodnocení jeho osoby. Namítal, že žalovaný zneužil rozhodnutí k tomu, aby žalobce očernil. Uvedl, že se zajímal o dění v hl. m. Praze kvůli svému potenciálnímu bydlení a dále kvůli ochraně práv své matky, starobní důchodkyně. Uvedl, že docházelo k pochybením, která nebyly schopny místní příslušné orgány po řadu let napravit.
- [12] Z uvedených důvodů žalobce navrhol, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [13] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhol její zamítnutí. Nejprve uvedl, že celá věc je komplikovaná v tom, že žalovaný o požadavcích žalobce založil oca 200 spisů. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo pečlivě odůvodněno na základě právních předpisů a judikatury. Zdůraznil, že aktuálně Ústavní soud zakročil vůči notorickým kontrolám, zneužívajícím zákon č. 106/1999 Sb. k šikaně, poškozování cizích práv a poškozování činnosti veřejné správy. Dále uvedl, že žalobce nijak nekonkretizoval, kterými jeho relevantními osobními námitky se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, přičemž žalovaný konstatoval, že k posbstatným skutečnostem se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil.
- [14] Dále uvedl, že pojem hlídač psa zrušil do problematiky zákona č. 106/1999 Sb. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezů. Rovněž zdůraznil, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv, neboť právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 10. 2015, č.j. 52A 71/2015-131, ze kterého vyplývá, že správní orgány nemusí bezmyšlenkovitě reagovat na každý požadavek a každou vznesenou námitku, neboť je zjevné, že tyto námitky nemusí být vzráženy v zájmu věc tešit řízení, ale např. v zájmu tešitko obstarovat.
- [15] K porušení rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 5A 103/2014 žalovaný uvedl, že tento nabyl právní moci dne 6. 11. 2017, kupče s dohůdkou první moci zaslal žalovaný povinnému subjektu dne 27. 11. 2017. Přednášný nález Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1578/16 byl publikován dne 1. 11. 2017. Uvedl, že náhled správních soudů na předněnou problematiku byl

Shoda s předpisem poskytl: [REDACTED]

průběh uvedeným nálezem Ústavního soudu změněn. Rozsudek Městského soudu se dle žalovaného opírá o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, meziním publikovaný náleze Ústavního soudu však ve svém důsledku zneumožňuje poskytovat informace o plátech žalobci, neboť tento nespňuje kumulativně podmínky dle nálezu, a našlo se v souladu s rozsudkem sp.zn. 8 As 55/2012 jedná o šikarole šikarantního, jenž takové informace umožňuje poskytnout již tato důvěřivá judikatura.

- [16] K tvrzení žalobce, že mu žalovaný neumožnil nabídnout do spisu, žalovaný označil za abstrakci žalobce, neboť žalovaný k tomuto úkonu žalobce vpravil a rozhodně mu toto právo neodmítl. Konstatoval, že žalobce vypíral v desítkách případech, aby nahlédl do spisu, avšak žalobce tak doposud neudělal. Dále uvedl, že z veřejně dostupných materiálů MHMP vyplývá, že požadavky žalobce se opakovaně zabýval kontrolní výbor zastupitelstva hl. m. Prahy, přičemž z jeho zápisu č. 26/2017 vyplývá, že bylo odloženo projednání jeho stížnosti a žádosti pro nezájem ze strany žalobce spolupracovat.
- [17] K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřehledné, uvedl, že v bohaté korespondenci se žalobcem jej informoval o existenci i obsahu nálezu Ústavního soudu. Dále uvedl, že se již opakovaně zabýval tvrzením žalobce o šetření Kanadáře veřejného ochránce práv, když konstatoval, že mezi oběma právními případy uplynulo cca 7 let, a proto je uvedené šetření pro nyní projednávání vše irrelevantní. K tomu pak žalovaný odložil na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3. 5. 2018, č.j. MMR-18698/2018-83/993, které se tímto šetřením, jakož i údajným zahlcováním žalobce nadměrnou administrativou v nedávné době zabývalo. Dále žalovaný uvedl, že žalobce neuvádí, která skutečnosti uvedené žalovaným jsou naprávněné, přičemž žalobce ve svých podáních obviňuje každého a každého, ale své tvrzení obryple nijak nedokazuje.
- [18] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti
- [19] Žádostí o informace ze dne 20. 2. 2014 žádal žalobce povinný subjekt na základě zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informací
- 1) o výši platu vedoucího přívrtného odboru a zástupce vedoucího přívrtného odboru Úřadu městské části Praha 6,
 - 2) o celkové výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucím přívrtného odboru a zástupce vedoucího přívrtného odboru Úřadu městské části Praha 6,
 - 3) o poskytnutí dokladu (popř. jeho kopie) o dosaženém vzdělání, kterého dosáhl vedoucí přívrtného odboru a zástupce vedoucího přívrtného odboru Úřadu městské části Praha 6.
- [20] Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 7. 3. 2014, č.j. MČP6 015327/2014, žádost podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 8a a ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona odmítl s tím, že žádost zasahuje do základních lidských práv a svobod zakotvených v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, aniž by objektivně a jednoznačně poskytla informace o hospodaření povinného subjektu s veřejnými prostředky. Po provedení této proporcionalitě hodnotil povinný subjekt právo na ochranu soukromí výše než právo na informace.
- [21] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2014, č.j. PR/OKC/3/031/2014, sp.zn. S-MHMP 523551/2014. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2017, č.j. 5A 103/2014-76, vyhověna. Rozsudkem bylo zrušeno jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí povinného subjektu, a vše byla věceři žalovanému k novému projednání. Městský soud v Praze vycházel při svém rozhodování zejména z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, z rozsudků úlož soudu ze dne 27. 5.

Shoda s propletem pokračuj...

2011, č.j. 5 As 57/2010-79, ze dne 1. 6. 2010, č.j. 5 As 64/2018-155, a ze dne 25. 3. 2015, č.j. 8 As 12/2015-46. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 6. 11. 2017, povinný subjekt jej obdržel dne 30. 11. 2017.

- [22] Dne 4. 12. 2017, pod č.j. MCP6 148184/2017, požádal povinný subjekt žalobce o upřesnění žádosti za účelem zjištění rozsahu předmětu požadované informace. Žalobce svou žádost upřesnil podmíním ze dne 31. 12. 2017, které bylo povinnému subjektu doručeno dne 2. 1. 2018, ve kterém specifikoval datum, resp. období, ke kterému se vztahuje požadované informace v bodu 1) a 2), a doplnil požadavek o doprovodnou informaci obsahující datum a odůvodnění vyplacení odměn.
- [23] Dne 15. 12. 2017, pod č.j. MCP6 163628/2017, požádal povinný subjekt ve lhůtě 5 dnů žalobce o sdělení, jakým způsobem jsou v jeho případě splněny požadavky konstatované v nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1578/16, v bodu 125 pod písm. a) a c). Žalobce reagoval podmíním ze dne 27. 12. 2017, ve kterém namítl, že lhůta 5 dnů je příliš krátká, a uvedl, že zjevně přispívá k diskuzi, když na ní reagoval i starosta Prahy 6, a rovněž se v uplynulé době odkazoval na kontrolu výkonu veřejné správy.
- [24] Dne 29. 1. 2018 vyřídil povinný subjekt žádost poskytnutím čístečné informace pod č.j. MCP6 020341/2018, a zároveň rozhodnutím č.j. MCP6 020346/2018, žádost čístečně odmítl. K odmítnutí žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2018, č.j. MHMP 476366/2018, sp.zn. S-MHMP 332697/2018, neboť dle žalovaného povinný subjekt dostatečně neprokázal, jakým způsobem byla naplněna práva dotčených osob.
- [25] Vyrozuměním ze dne 29. 3. 2018 umožnil povinný subjekt dotčeným osobám se k věci vyjádřit, přičemž tohoto práva využil [REDAKCE].
- [26] Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2018, č.j. MCP6 085683/2018, byla žádost v bodu 1) odmítnuta; v bodu 2) byla žádost v části informace týkající se celkové výše odměn a mimořádných odměn vyplacených dotčeným osobám odmítnuta, a část informace zahrnující odůvodnění odměn byla odmítnuta v rozsahu dat, kterými povinný subjekt neodpovídá, tj. dat od 1. 2. 2010 do 31. 12. 2011 u vedoucího příručního odboru a dat od 1. 10. 2007 do 31. 12. 2011 u zástupce vedoucího příručního odboru; a v bodu 3) byla část žádosti, která se týká kopie dokladů o dosažením vzdělání vedoucího příručního odboru odmítnuta, část týkající se anonymizovaných údajů, kterými jsou datum a místo narození zástupce vedoucího příručního odboru, podpisy akademických funkcionářů a razítko úřadu ověřující kopii dokladu o dosažením vzdělání, byla také odmítnuta.
- [27] V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že při svém rozhodování musel zohlednit jednak rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012-62, tak nález Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1578/16. Uvedl, že dospěl k závěru, že v žádosti žalobce nebylo dostatečně zdokumentováno a vyjasněno kumulativní splnění podmínek vyplývajících z nálezu Ústavního soudu, a proto byl žalobce vyzván k doplnění své žádosti.
- [28] K odmítnutí žádosti pod bodem 1) povinný subjekt uvedl, že lhůta 5 dnů od doručení žádosti o doplnění byla stanovena s ohledem na kritické lhůty při vyřizování žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt sdělil tuto lhůtu příměrem, nadto za výjevu povinného subjektu žalobce reagoval dne 27. 12. 2017, přičemž ještě 2. 1. 2018 poslal upřesnění své žádosti, ve kterém se také mohl vyjádřit k podmínkám nálezu Ústavního soudu. Dále se povinný subjekt zabýval splněním předemných podmínek. K podmínce a) *sdělovat vyřáditel informace je připraven a dovede v ní své veřejné zájmy*, povinný subjekt uvedl, že nepovažuje tvrzení žalobce opřené o důkaz reálné starosty za dokladování relevantních skutečností. Dále uvedl, že pouze konstatování výkonu veřejné kontroly nelze považovat za relevantní, když žalobce nijak nevyvěřil, čím by požadovaná informace o platcích přispěla k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Uvedl, že v obdobných případech, kdy byly informace o platcích poskytnuty, není povinnému subjektu známo, že by je žalobce využil k diskuzi o věcech veřejného zájmu,

Shoda v předmětu požaduje [REDAKCE]

posuz prostřednictvím výjev rozpočtová výplacení odměn určitým vedoucím jako neopodstatněná a nevhodná, aniž by jakkoli doložil onu nevhodnost. Zároveň povinný subjekt upozornil, že žalobce podal několik žádostí o přiměřeně zadostiučinění dle zákona č. 82/1998 Sb. za utrpěnou nemajetkovou újmu v souvislosti s dříve podanými žádostmi o informace. Povinnému subjektu je tak známo, že žalobce naopak postupuje ve věci osobní, když je veden snahou o osobní obohacení. V této souvislosti povinný subjekt odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 3. 1996, sp.zn. LÚS 198/95. Tuto podmínku tak dle povinného subjektu žalobce nesplnil. K podmínce *d) informace o práci veřejné úřadu*, uvedl, že požadované informace se týkají platových poměrů zaměstnanců samosprávného celku, tj. veřejných prostředků, jedná se tak o více veřejného zájmu. Tuto podmínku tak splňoval. K podmínce *e) přístup k informacím předložil a poskytl dostupnou kopii tzv. „společenského hlášení pro“*, uvedl, že toto žalobce nijak nedoložil, nijak se neodvolával na to, že tato roli zastává. Dále uvedl, že je mu známo, že požadavky na informace jsou užívány ze strany žalobce jako nástroj pro uplatňování různých škod vůči orgánům veřejné správy. Dále uvedl, že provedl změnu prostřednictvím internetového vyhledávače google a seznam, zda nereklame dříve, že žalobce zastává roli „společenského hlášení pro“. Tuto podmínku tak žalobce opět nesplnil. K podmínce *f) informace o výdaji a je dostupná*, uvedl, že tyto informace disponuje, a proto tuto podmínku označil za splněnou.

- [29] K odmítnutí žádosti pod bodem 2) odkázal k části týkající se odměn a mimořádných odměn na odůvodnění viz výše, k části žádosti požadující odůvodnění odměn uvedl, že tímto již nedisponuje. Informace týkající se odůvodnění odměn byly za roky 2010 a 2011 ([REDACTED]) a za roky 2007 až 2011 ([REDACTED]) skartovány, jelikož byly označeny skartovním znakem S, kterému odpovídá skartační lhůta 5 let.
- [30] K odmítnutí žádosti pod bodem 3) uvedl, že poskytl anonymizované údaje o dosaženém vzdělání, části dokladů, které se týkaly osobních údajů a projevů osobního povahy fyzických osob v souladu s ustanovením § 8b zákona č. 106/1999 Sb. anonymizoval. Dále uvedl, že neposkytl kopii dokladu o dosaženém vzdělání vedoucího přírodního odboru, protože jim nedisponuje, neboť tento dokument byl dočasně uložen na základě ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v rámci ukončení jeho pracovního poměru k 30. 9. 2015, neboť tímto pomínal účel zpracování předmětných osobních údajů.
- [31] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnil následující námítky: rozpor v postupu povinného subjektu s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 5A 105/2014-76; nerespektování právního názoru nadřízeného orgánu; nerespektování postupu povinného subjektu s postupem a nálezem Ústavního soudu, porušení povinnosti předvídatosti rozhodnutí; zřetelnost nálezu Ústavního soudu změna informací a její opětovné získání; chybnější odkaz na veřejnost informace; povinný subjekt požaduje činnost žalobce nad rámec zákona, nesprávná aplikace nálezů Ústavního soudu, nesprávné posouzení okolností případu; námítka vůči obstrukčnímu ping-pongu povinného subjektu a nadřízeného orgánu. Většina námitek tedy byla obdobných jako v následně podané žalobě.
- [32] Žalovaný dne 25. 6. 2018 vyzval žalobce a dotčené osoby o pokračování řízení a možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Do spisového spisu bylo umožněno nahlédnout a vyjádřit se k věci do 12:00 hod., dne 29. 6. 2018.
- [33] Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č.j. MHMP 1009596/2018, sp.zn. S-MHMP 744478/2018, bylo odvolání žalobce zamítnuto a procesní povinnosti rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [34] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k aplikaci nálezů Ústavního soudu uvedl, že tato není retroaktivní, neboť v době vydání rozhodnutí povinného subjektu byl tento již znám. K uzavření podkladů ze spisového spisu žalobce uvedl, že toto není zákonným předkládaný způsob výkonu předmětného práva, přičemž samo Ministerstvo vnitra žalobci sdělilo, že pouze MHMP není

Shoda s předpisem potvrzuje [REDACTED]

v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále uvedl, že z judikatury vyplývá, že není zjevně nezbytné, aby nadřízený orgán opakoval odůvodnění povinného subjektu, a proto za něj v podrobnostech odkázel.

- [35] Žalovaný se dále zabýval splněním podmínek dle nálezu Ústavního soudu. Ve shodě s povinným subjektem konstatoval, že žalobce nepřijal podmínky a) a c). Na základě letité zkušenosti se žalobcem dospěl k názoru, že se jedná o zneužití práva na informace mimo jiné za účelem ověření úředních osob v kauze „[REDAKCE]“, a zároveň o nástroj, jímž se snaží dosáhnout osobního finančního prospěchu. Na podporu svého tvrzení odkázel žalovaný na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-144251-19/ODK-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2018, č.j. MHMP 107285/2018, sp.zn. S-MHMP 1928550/2017, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 27. 10. 2017, ve které požadoval údaje o platu a odměnách některých zaměstnanců žalovaného, jejichž výkon posoudil žalovaný jako nevhodný. V tomto rozhodnutí ministerstvo dospělo k závěru, že na základě zjištěných skutečností a argumentů předložených žalobcem nelze jednoznačně potvrdit, že je v postavení společenského řádného psa. K tvzení o snaze přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu konstatoval, že jde o vysvětlení nedostatečné a nevhodné. Dále žalovaný uvedl, že se pomocí běžných internetových vyhledávačů pokusil ověřit, zda se žalobce v masovém Médiačním psím nestal. K odkazu žalobce na článek ze serveru www.lidovsky.cz žalovaný uvedl, že tento článek je podepsán jako „[REDAKCE]“, přičemž žalobce je v článku pouze zmíněn jako osoba, která vede s úřadem dlouhodobě několik sporů.
- [36] Žalovaný dále odkázel na bod 120 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012, který umocňuje odepřít poskytnutí informací na základě principu zájmu zneužití práva. Uvedl, že osoba žalobce je mu z předchozí úřední činnosti velmi dobře známa, když tento zahrnuje nejen žalovaného zaměstnání a občanskí podmínky. V této souvislosti žalovaný dále odkázel na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 9. 2017, č.j. 52 A 14/2017, a ze dne 13. 2. 2015, č.j. 52 A 76/2014. Žalovaný označil jednání žalobce za škarna a zneužití práva, přičemž posuzoval všechny jednotlivé případy ve vzájemných souvislostech. Uvedl, že o šikaně ze strany žalobce svědčí zejména množičnost žádostí (žádosti a jiná podání v řádu stavek, resp. poručipodobně tištěn); vystupování takovým způsobem, který nasvědčuje, že mu nejde o rychlé a efektivní vyřešení věci, ale právě jen o samotné vedení přednášného řízení (zde žalovaný na 11 stranách uvádí příklady žalobceva jednání, na které soud v podrobnostech odkazuje); podání žalobce jsou převážně velmi rozsáhlá a komplikovaná a reakce povinných subjektů na ně žalobce málokdy uspokojí, ačkoliv je zřejmé, že povinné subjekty vynasíly značné úsilí, aby žalobci vyhověly (žalobce podával stále nové a stupňující se požadavky); žádosti se přímo vstá nevztahují k podstatným okolnostem žalobcevy životní sféry. Dle žalovaného je tak jednání žalobce takovým výkonem práva, které nemůže počítat s právní ochranou. K principu zájmu zneužití práva žalovaný dále odkázel na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2009, č.j. 21 Cdo 992/99. Z výčtu písemností dle žalovaného vyplývá, že přímým důvodem požadavků na informace není žalobceva „snaha je informovat“, ale spíše touha po získání povinných subjektů tak, aby si své povinnosti nemohly plnit řádně a včas tak, aby si on mohl podat žádost o odškodnění za to, že mu informace nebyly poskytnuty řádně a včas.
- [37] K nevyhovující některých námitky žalobce z dosavadní části řízení žalovaný uvedl, že tyto opomenuté námitky žalobce nijak nekonkretizoval. Konstatoval, že hanrování na striktním vyposlídívání všech námitky, jež byl žalobce za dobu svého vystupování proti povinnému subjektu schopen, nepovažuje v dané situaci za souladné se zásadou ekonomičnosti a efektivnosti veřejné správy. Dále se vyjádřil k tomu, proč neshladal, že by bylo v dané věci postupováno v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 5A 103/2014 (více viz vyjádření žalovaného k podání žalobce rekapitulované výše v rozsudku). K tvzení, že HL m. Praha vydala

Shoda v prostém poručip [REDAKCE]

k poskytování informací pokyn, dle kterého se měly informace poskytovat, žalovaný uvedl, že jelikož žalobce tento pokyn nijak nespecifikoval, tak měl pravděpodobně na mysli nařízení řádku MHMP č. 6/2017 ze dne 22. 3. 2017, které však není závazné pro subjekty mimo MHMP, navíc v něm bylo reagováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012. Toto nařízení nemá dle žalovaného vyšší právní sílu než výklad záklona provedený Ústavním soudem. K odkazu žalobce na Zápis z konference kontrolního výboru zn. ZK Pha 95/2015, že tento materiál se netýká ani postupu povinného subjektu ani postupu žalovaného. K námitkám týkajícím se předvídatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl-li, že jestliže v období po rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012 byly informace tohoto typu poskytovány, popř. jsou-li na základě relevantních žádostí v případech odůvodněných dle záklona Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1378/16 obdobně informace poskytovány, pak se nic nemění na skutečnosti, že v dané věci byla žádost odmítnuta na základě nesplnění podmínek dle záklona Ústavního soudu.

- [38] Dle žalovaného odkázal na sérii požadavků žalobce na odškodnění, která dokládá skutečný smysl jeho žádosti. V době vydání rozhodnutí žalobce za své žádosti o informace požadoval částku 7.646.989 Kč bez příslušenství.
- [39] K odkazu žalobce na řízení, v nichž byla údajně žalovanému a povinnému subjektu vyměřena sankce, žalovaný uvedl, že tyto žalobce uvádí opakovaně, avšak bez relevantního kontextu k věci. K odkazu na řešení Volebního odhružce práv pak žalovaný dodal, že toto zjevně neodpadá na pojednávanou věc, neboť se jedná o 6 let starou věc, která nemá ani obsahové spojení s požadovanou informací (jednalo se naposledy o osazení mířič).
- [40] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.f.s. může soud rozhodnout o věci sám bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udán také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předběhy senátu svůj nesouhlas s takovým pojednáním věci; o tom musí být ve výzvě poštěn.
- [41] Účastníci řízení se ve stanověním lhůt nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.f.s. a rozhodl o věci sám bez jednání.
- [42] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vložil (ustanovení § 75 odst. 2 s.f.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.f.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla poslána důvodně.
- [43] Podle ustanovení § 8a záklona č. 106/1999 Sb. „Informace týkající se osobnosti, poskytnutí osobní porady, osobních finančních záležitostí a osobní údaje povinný subjekt poskytuje jen v rozsahu a podmínkách předepsaných zvláštními předpisy.“
- [44] Podle ustanovení § 8b téhož záklona: „(1) Povinný subjekt poskytuje základní osobní údaje o osobě, která poskytl veřejně přístupné.
(2) Ustanovení odstavce 1 se vztahuje na poskytovatel veřejných prostředků podle zvláštní v oblasti sociální, poskytovatel zdravotních služeb, bankovního zajištění v neziskovosti, státní podniky státního sporů a státní podniky při obecní správě.
(3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, číslo, sídlo a podmínky poskytování veřejných prostředků.“
- [45] Podle ustanovení § 16 odst. 4 téhož záklona „Přes soudním přezkoumáním rozhodnutí o sdělení na základě žádosti podle zvláštního právního předpisu není přezkoumán, zda jsou dány důvody pro udělení žádosti. Nejsem-li dány důvody pro udělení žádosti, soud není rozhodnutí o sdělení a rozhodnutí povinného subjektu o udělení žádosti a povinnému subjektu není požadovaná informace poskytnuta.“

Stože a prozívaní porovná [REDACTED]

- [46] K žalobnímu bodu IV. žaloby, ve kterém žalobce namítal, že mu bylo prakticky nemožné vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, přičemž konstatoval dlouhou dobu řízení, soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla dne 25. 6. 2018 zaslána výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a tím, že toto právo je možné využít do 1200 hod., dne 29. 6. 2018. Téhož dne pak bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Dle názoru soudu se tak v daném případě nepochybně jedná o pochybení správního orgánu, neboť jen těžko si lze představit, že se žalobce dne 29. 6. 2018 dopoledne dostal k nahlédnutí do spisu, ihned se vyjádřil a žalovaný pak odpovídne ehož dne vydá rozhodnutí, ve kterém vyjádření žalobce zohlednil.
- [47] V daném případě však nastala situace, kdy žalobce svého procesního práva nevyužil, přičemž z vyjádření žalovaného vyplývá, že žalobce tohoto svého práva opakovaně nevyužíval ani v jiných případech, kdy ho žalovaný vyzýval k nahlédnutí do spisu. Nadto lze konstatovat, že správní spis nebyl nijak doplňován, maximálně se tak děllo o posílání žalobce (stížnosti), na které žalovaný nebo jeho nadřízený orgán reagovaly, což jsou dokumenty, které musely být žalobci známy. Fakticky tedy do tohoto procesního práva žalobce nemohlo být zasádnuto, tato vada řízení tak nemohla mít podstatný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
- [48] K námitce týkající se délky řízení soud uvádí, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůzou procesní, na její uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc sama. Při posuzování povahy této konkrétní lhůty soud vycházel analogicky ze stejných teoretických úvah, jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č.j. 9 As 114/2011-58. Lhůza pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůzou pořádkovou a samotná nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Porušení lhůty může být titulem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o zrušení zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k jiným řízením (podání žaloby proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s.č. nebo žaloby zánové dle ustanovení § 82 a násl. s.č.). Délka řízení tak sama o sobě nepředstřeje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nedodržení této lhůty proto není důvodem ke zrušení rozhodnutí. S namítným uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí je spojena výhradně povinnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti, jakmile se o nečinnosti dozví. Žalost o uplatnění opatření proti nečinnosti je oprávněna podle také účasník řízení, přičemž z obsahu spisu vyplývá, že žalobce tohoto svého oprávnění pravidelně využíval a činil kroky směřující k ukončení nečinnosti žalovaného v obdobných věcech.
- [49] Tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.
- [50] Soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky uvedené v bodu V.a žaloby, kde žalobce namítal nevypořádání obvolacích námitek a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
- [51] Soud k námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí, že tato spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případně nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat только u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- [52] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svěděl o starčevých a patěných důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2003-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003-Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Všechního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).

- [53] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán považuje námítky účastníka za kladé, neplatné nebo vyvratitelné, které skutečnosti vadí na podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvzené účastníkem za nezohledněné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvratitelné, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybí (rozsudek Všechního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/93-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [54] V daném případě soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval všemi podstatnými body odvolání žalobce, tj. zejména rozporováním splošně podmínek dle předmětného nálezu Ústavního soudu, což byl hlavní důvod pro odmítnutí žádosti o informaci ze strany postinadního subjektu. Ostatní související námítky jsou dle názoru soudu podružné a obecné, stejně jako některé námítky obsažené v žalobě.
- [55] Rovněž pak nelze pomínout, že žalobce v podání žalobě nijak nekonkretizoval, které odvolací námítky žalovaný opomněl vypořádat. Ani v odkazovaném rozsudku zdejšího soudu č.j. 8A 64/2014-52, nebyly žalovaným opomenuté odvolací námítky (pozn. soudu: v jiné věci) nijak konkretizovány, z tohoto rozsudku tedy nebylo možno vycházet. Lze sice dospět k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje relativně velkou část, kdy žalovaný cituje z poslední žalobce, z čehož následně dovazuje, že žalobcová žádost je projevem kvenárnosti, ovšem tato skutečnost nemůže mít vliv na přezkoumatelnost, resp. náležitost napadeného rozhodnutí.
- [56] Stejně tak nelze pomínout zásadu, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba pohledět jako na jeden celek, a proto lze dospět k závěru, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí přestupňové ve svém souhrnu poskytují dostatečné a přezkoumatelné odpovědi na námítky a tvzení žalobce.
- [57] V bodu V.b žaloby žalobce namítal, že napadeného rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s pravomocným rozsudkem zdejšího soudu sp.zn. 5A 103/2014-76.
- [58] Soud k tomu uvádí, že citovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán dne 20. 10. 2017 a právní moc nabyl dne 6. 11. 2017. Městský soud při svém rozhodování vycházel zejména z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012. V mezidobí do vydání nového rozhodnutí žalovaného, resp. odmítnutí žádosti byl však publikován náleží Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1378/16, a to dne 1. 11. 2017.
- [59] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č.j. 4 As 3/2018-50, vyplývá, že „Nejvyšší správní soud je v konkrétní věci („Kauze“) nijak právně nijakem akceptován v jeho dle s této věci vydané rozhodnutí, a to i v případech, kdy právní nálež v této věci vydané rozhodnutí by považovat za publikované věci. Závaznost v konkrétní věci je překonána jením odvoláním jednatelem soudní pravomocně nadležejícím Nejvyšším správním soudem; rozhodnutím rozšířeného senátu v této věci je překonáno vědy.“
- [60] S ohledem na tuto první větu nedáví než usvětit, že rozsudek Městského soudu v Praze byl nepochybně pro žalovaného a povinný subjekt závazný (srov. ustanovení § 78 odst. 5 s.f.s.), ale tento rozsudek vycházel zejména z přákladostí judikatury Nejvyššího správního soudu, která však byla v mezidobí konigována předcházejícím náleží Ústavního soudu IV.ÚS 1378/16. Žalovaný ani povinný subjekt tak v duchu výše citované první věty dle názoru soudu nepochybně, pokud

podle (a nejen podle) uvedeného nálezu Ústavního soudu považovaly splnění podmínek pro poskytnutí informací. Na tomto místě soud rovněž připomíná, že i správní soudy tímto (tj. provedením posouzení podle předemitého nálezu Ústavního soudu) správní orgány ve svých rozhodovacích rozsudcích zavazují (rov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č.j. 2 As 313/2017-58, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č.j.29A 50/2015-379 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 7 As 71/2018-31).

- [61] Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
- [62] V žalobním bodu V.c žalobce namítal, že mu nebylo umožněno nahlednout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. K této námitce soud odkazuje na vypořádání žalobního bodu IV. K nezaujetí poskládá pro vydání do dané schránky soud uvádí, že tento právo z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nevyplyvá. Žalovaný soud v tomto směru nepochybil. Praxe Ministerstva vnitra ohledně tohoto postupu není v tomto řízení rozhodná, neboť předmětem přezkuma je postup Magistrátu hlavního města Prahy, resp. Úřadu městské části Praha 6. Tato žalobní námitka tedy rovněž není důvodná.
- [63] Důvodnost neshledal soud ani námitku uvedenou v bodu V.d žaloby, tj. že rozhodnutí bylo vydáno bez poskládání pro jeho vydání. Tuto žalobní námitku žalobce formuloval veskrze obecně, aniž by jakkoliv konkrétnizoval, tj. uvedl a doložil, jaké podklady pro vydání rozhodnutí měl žalovaný při svém rozhodování opomenout. Tyto podklady žalobce ani nepříložil k podání žaloby, ani je nedoložil v průběhu soudního řízení. V absence tedy soud k této námitce uzavřel, že spisový materiál poskytoval dostatečné podklady pro vydání předemitého rozhodnutí.
- [64] V žalobním bodu V.e žalobce namítal šikanózní postup správních orgánů a porušení jeho práva na spravedlivý proces.
- [65] Soud se nezatočil s nározem žalobce, že by žalovaný rozšířil oblast důvodů pro odepření práva na informace, neboť tento vycházel z aktuálně platné judikatury, jak bude v podobnostech uvedeno dále. Lze sice konstatovat, že řízení neproběhlo bez průtahů (proz. soudu což však nemůže mít vliv na jeho zákonnost, jak již bylo konstatováno výše), ovšem byl to žalobce, který de facto na každý případ povinného subjektu reagoval odpovědí a zároveň stížností, kterou bylo třeba předat nadřízenému správnímu orgánu. Lhůty pro vydání rozhodnutí tak nepochybně nebyly dodrženy, ale to samo o sobě nemůže být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to za situace, kdy toto narušení lhůt nelze přičítat výlučně správním orgánům, ale byl to rovněž žalobce, který svým procesním postupem tento stav zapříčinil.
- [66] Zároveň soud musí přivědit tomu, že totožné nebo obdobné informace za jiné období bezespoorně zveřejňovány byly, nicméně je třeba uvést, že tehdy bylo žalovaným a povinným subjektem rozhodováno ve vztahu k jiným žadatelům a za jiné judikační situace. Správní orgány v daných případech dle názoru soudu dostatečně a přesvědčivě odůvodnily, proč právě v tomto případě postupovaly tak, jak postupovaly, a proč žalobci odmítly informace poskytnout (rov. obsah správního spisu).
- [67] K aktivitám kontrolního výboru zastupitelstva č. 95/2015, na které odkazoval žalobce, lze uvést, že předemité zřízení se týkal toho, že povinné subjekty nedostatečně v roce 2015 (tedy v době, kdy ještě nebyl vydán nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1378/16) reflektovaly rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012, ze kterého vyplyvala až na výjimky povinnost poskytovat obdobné informace, jichž se domáhal i žalobce. Tento nápis, na který žalobce odkazoval, se tak netýkal a ani nemohl týkat aplikace nálezu Ústavního soudu, který je z roku 2017 a který dezavuuje judikaturu doplnil a korigoval. Naproti tomu na dokreslení situace lze zmínit, že žalobce s kontrolním výborem dále nespolečupracoval (viz odkaz žalovaného na nápis č. 26/2017) a řízení před ním obstruoval.
- [68] Ani tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.

Shoda v předloženém postupu [REDACTED]

- [69] V dalším žalobním bodu V.f žalobce namítal nepřehlednost napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí je v rozporu s názorem vedení žalovaného.
- [70] K této námitce soud uvádí, že ze správního soudu vyplynulo, že žalobce byl na existenci nálezu Ústavního soudu, jakož i na to, že povinný subjekt hodlá tento náleze aplikovat na případ žalobce, upozorněn např. ve výzvě ze dne 15. 12. 2017, č.j. MCP6 163628/2017. Žalobce tak měl dle názoru soudu dostatečnou možnost obhájit splnění podmínek vyplývajících z tohoto nálezu Ústavního soudu, avšak neudělal tak, což je skutečnost, která nemůže být k užšímu správnímu orgánům.
- [71] K odkazu žalobce na nařízení ředitele MHMP soud uvádí, že jelikož žalobce tento pokyn (nařízení) nijak nespécifikoval, lze se pouze domnívat, že se jednalo o nařízení ředitele MHMP, které však není zveřejněno pro subjekty mimo MHMP, tj. např. pro Úřad městské části Praha 6. Rovněž lze pochybovat o tom, zda toto nařízení reflektovalo vydání nálezu Ústavního soudu, nebo se tak, jako v případě odkazovaného zápisu kontrolního výboru zastupitelstva č. 95/2015, jednalo pouze o aplikaci rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012.
- [72] Soud dále považuje za vhodné konstatovat, že povinný subjekt postupoval v souladu s Metodickým doporučením Ministerstva vnitra ze dne 4. 12. 2017, č.j. MV-138779-7/ODK-2017, k poskytování informací o platech a odměnách podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (k dopadům tzv. platového nálezu Ústavního soudu na postupy povinných subjektů při vyřizování žádostí o informace o výši platů či odměn zaměstnanců a dalších osob) podle příručního soudu k 30. 11. 2017. Tato metodika předemní náleze reflektovala, povinný subjekt v souladu s ní žalobce výzvě na doplnění žádosti ke splnění podmínek vyplývajících z předemního nálezu, což je postup, který soud musí aprobovat, neboť s tím jiným žalovaným správním orgánem skládá, aby zjistily účel žádosti a splnění podmínek nálezu Ústavního soudu, a pak teprve vydaly nové rozhodnutí.
- [73] Tuto námitku tak soud rovněž neshledal důvodnou.
- [74] V bodu V.g žalobce namítal nesprávnou aplikaci nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1378/16.
- [75] K problematice sdělování informací o příjma zaměstnanců veřejné správy existuje bohatá judikatura správních soudů, která nelze vždy zcela jednoznačně. K věci však následně zaujal své stanovisko rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Rozšířený senát rozhodl, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytl informace o platu zaměstnance poskytnutím z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činností povinného subjektu podílí jen nepřímou a nerýznatelnou způsobem a zároveň nezvyšoval konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Rozšířený senát k tomuto názoru dospěl po pečlivém zvážení všech protichůdných zájmů, včetně ústavněprávního kontextu a za aplikace testu proporcionality. Je také nutno zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nijak nevylosoval aplikaci testu proporcionality v individuálních případech (viz např. bod 86 rozsudku). Pouze s ohledem na uvedené argumenty dospěl k názoru, že test proporcionality upravená výzvě ve prospěch práva na informace.
- [76] Ústavní soud do této judikatury vstoupil náležením sp. zn. IV.ÚS 1378/16 (odůvodnění je obsaženo v bodech 121-137 nálezu). Na jedné straně potvrdil název rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že platy státních zaměstnanců jsou veřejnými prostředky ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a poskytování této informace tedy spadá do působnosti zákona č. 106/1999 Sb. Na druhé straně však Ústavní soud zdůraznil, že v každém jednotlivém případě striktně ústavně zaručených práv musí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv (bod 136).

zjišťování tím, že poskytl správnostní právo na informace o příjmech veřejných prostředků. Za své stanoví, že kritický soud standardně musí posoudit, zda se žadatel (jehož žádost byla naprosto platně poskytnutá) z veřejných prostředků a pokud ano, jakým by se tím, zda bylo možné odříci poskytnutí této informace na základě principu zákazu zneužití práva (např. pokud by cílem žadatele bylo získání dalších poskytnutí). Podle toho, k jakým zjištěním by došlo, by pak měl být postupovat standardně správně. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 však citoval podstatně rozdílnou úroveň, když stanovil své požadavky na poskytnutí žadatel o poskytnutí informací a plateb. Úřad, že posuzovaný subjekt máli zabezpečit poskytnutí žadatel informací o plateb a sdělení zjištěním vyžadovaní na základě ustanovení § 81 zákona o soudním právu a informace, pokud nejsou způsoby (tj. podmínky, a to „a) sdělení vyžadované informace je přístup k dokladu v rámci veřejného zájmu; b) informace souvisejí se tímto veřejným zájmem; c) žadatel o informaci platí úlohu či poskytl důvody veřejnosti či vůči tzv. „publikovatelné bilanci pro“; d) informace existuje a je dostupná.“

- [86] V bodu [32] se pak Nejvyšší správní soud zabýval tím, nakolik by se nová judikatura měla uplatňovat v běžných řízeních. Odkázal přitom na náleze Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp.zn. III.ÚS 3221/11, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č.j. 10 Ač 244/2016-29, kde bylo konstatováno, že „zjištěním veřejnosti náleže je taková, že požadavek nové judikatury se má zjednat tzv. incidentní interpretací: nové judikatury se vztáží i v těch případech, které mají základ v ustanovení, ale její aplikace je stanovena shodně nebo (až) se tímto přezkoumá správných rozhodnutí a správných soudů) a jejich přičinlivé její právní soudní řízení. Tato zpráva je však velmi krátká (a navíc judikaturou zjištěním veřejnosti, pokud by její vztáží měla publikovatelnou bilanci, která jednou podle dosavadní judikatury. Takový konkrétní je zpráva shodně v právu.“
- [87] Správní orgány se otázkou poměřování kolidujícího práva na informace a ochrany soukromí ve svých rozhodnutích dle názoru soudu podrobně zabývaly a svůj názor sdělily. Soud jej tedy může věcně přezkoumat. Soud neshlí názor žalovatelů, že náleze Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 1378/16 zásadním způsobem změnil posuzování žádostí o informace. Podle soudu s výjimkou kritéria „publikovatelné bilanci pro“ ostatní faktory jmenované Ústavním soudem byly již v judikatuře zohledňovány dříve. K rozmuo kritéria je třeba především poznamenat na to, že se jedná o kritérium dosud judikaturou neuplatňované, které přímo ze zákona nevyplyvá.
- [88] Nejprve však soud podotýká, že podmínky b) a d) považuje bez dalšího za splněné. Naplnění těchto podmínek ani nebylo mezi účastníky činně sporným. Je nepochybné, že požadované informace se týkají veřejných poměrů zaměstnanců samosprávného celku, tj. veřejných prostředků, jedná se tak o věc veřejného zájmu. To vyplývá nejen z judikatury Ústavního soudu (viz výše citované pasáže nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16) a Evropského soudu pro lidská práva (viz např. Ústavním soudem citovaný rozsudek ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku, č. 18030/11, § 197 a 199, avšak nikoliv § 161 a 162, jak odkazuje Ústavní soud – viz níže), ale především z ustálené judikatury správních soudů. V již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 Ač 55/2012-62, Nejvyšší správní soud otázku veřejného zájmu detailně posoudil a dospěl k závěru, že „žádatel zasloučenou svojí práva veřejných prostředků, o které musí být poskytnuty informace, je legitimní zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy a transparentnosti a sdělení jejího jednání i v oblasti ekonomické a administrativní“ (bod 81). Jako takové jsou pak předmětné osoby osobami, které jsou přirozeně předmětem veřejného zájmu a jejich ochrana soukromí je odpovídacím způsobem snížena (viz například rozsáhlá judikatura v kontextu kritiky veřejných osob, ale i zveřejňování soukromých informací veřejných osob – viz např. rozsudek ESLP ve věci [redacted] proti Německu (č. 2) ze dne 7. 2. 2012, č. 40660/08, § 110; v podobnostech viz Kosat, David, Svoboda projevů in: Krce, J., Kosat, D., Kramschel, J., Bůžek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1082 nn). Skutečnost, že požadovaná informace existuje a je dostupná, potvrdil posuzovaný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí.
- [89] K naplnění podmínky a) sdělení vyžadované informace je přístup k dokladu v rámci veřejného zájmu soud uvádí, že se ztotožnil s názorem posuzovaného subjektu, že pouze obecné konstatování výkonu veřejné kontroly neteze samo o sobě považovat za relevantní důkaz o naplnění této podmínky.

Shoda s prvostupňovým rozhodnutím [redacted]

Obecní vedení o chybách a potřebě kontroly veřejné správy a obavách místních obyvatel nemohou dle soudu obstarat. Žalobce totiž v řízení nijak nevyasvětlil, čím by požadovaná informace o plánech měla přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, a navíc bylo zřejmé, že v obdobných případech, kdy byly informace o platových poměrech žalobci poskytnuty, tak tyto žalobce nevyužil k své diskusi. Naopak bylo zřejmé, že žalobce podal následně několik žádostí o optimistické zaskotičnění dle zákona č. 82/1998 Sb., za úspornou nenažetkovou újmu v souvislosti s dříve poslanými žádostmi o informace – celkem v době vydání napadeného rozhodnutí požadoval částku 7.646.989 Kč na odškodnění. K tvrzení, že žádost byla vedena spíše v osobní souvislosti lze dodat, že sám žalobce sice v žalobě uvedl, že se na povinný subjekt obrátil v zastupení jiných občanů, kteří se na povinný subjekt hájí obrátit, ale na jiném místě žaloby uvedl, že se zajímá o děti v hl. m. Praze kvůli potenciálnímu bydlení a ochraně práv své matky, což za jisté lze považovat za ryze osobní zájem.

- [P0] Charakter žádosti žalobce pak nejlépe dokládá odkaz žalovaného na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-144251-19/ODK-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2018, č.j. MHMP 107285/2018, sp.zn. S-MHMP 1928550/2017, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 27. 10. 2017, ve které požadoval údaje o platu a odměnách některých zaměstnanců žalovaného, jejichž výkon posoudil žalovaný jako „srovnávací“. Nelze se pak divit, že žalovaný na základě letitých zkušeností s žalobcemi dospěl k závěru, že tento žalobce učí mimo jiné jako nástroj, jímž se snaží dosáhnout osobního finančního prospěchu.
- [P1] K podmínce c) *žadatel s informací jako účelů či jednání doporučí poskytnout si své tzv. „profilovací články“*, soud uvádí, že žalobce přinejmenším tyto účely nijak nedoložil. V tomto směru lze uzavřít, že povinný subjekt i žalovaný žalobce „profustroval“ prostřednictvím běžných internetových vyhledávačů, aniž by našel jakýkoliv důkaz o tom, že žalobce tato role zastává. Žalobce tak například neprovozuje žádné webové stránky, kde by poskytnuté informace za účelem veřejné diskuse rozvíjel, jako se děje v případech jiných žadatelů, které jsou známy soudu z jeho úřední činnosti. K odkazu žalobce na článek ze serveru www.hlasovky.cz soud uvádí, že žalobce není autorem tohoto článku, ale je v něm zmíněn pouze jako osoba, která vede s úřadem dlouhodobé spory. Z tohoto článku ovšem nic k roli „společenského hlídače psů“ nevyplyvá.
- [P2] Dle názoru soudu nabylo prokázáno, že by žalobce měla přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu (ba naopak), a že by byl žalobce tzv. společenským hlídačem psů.
- [P3] Odkaz žalobce na četření veřejného ochránce práv soud hodnotí jako nepřijatelný, neboť se jednalo o četření v jiné věci a v době podání žádosti bylo toto staré 6 let. K administrativnímu zatčení ze strany správních orgánů soud uvádí, že toto si žalobce způsobuje sám, neboť spíše orgány zahluje svými podáními, žalostmi, stížnostmi, a tyto pak na ně reagují. Nerozgovál-li by na podání žalobce, tak by žalobce naopak namítal, že se žalovaný a povinný subjekt jeho žalostmi nezabývají a porušují tak jeho procesní práva.
- [P4] Tyto námítky tak opět soud neshledal důvodnými.
- [P5] V posledním žalobním bodu V.h žalobce namítal, že žalovaný rozhodnutí zneužil k jinému účelu, přičemž žalobce nesprávně hodnotil.
- [P6] Soud uvádí, že se v případě těchto tvrzení se jedná o činnost společnosti žalobce, kterou nikterak nedoložil a lze se i ztotožnit se závěrem žalovaného ohledně kvantitativního jednání žalobce. Soud přivěřil žalovanému, že požadavek žalobce lze s ohledem na velikost obdoby výše uvedené považovat za šikanózní, což vede k možnosti odepření poskytnutí informace. V rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že nevyhovět lze takovým žádostem, které jsou „srovnávací, profilovací či obdobně povahou šikanózní srovnávací, profilovací či obdobně povahou šikanózní“. Z obsahu spisu lze dle názoru soudu dovodit, že žalobce často podává neopodstatněné žalosti a stížnosti, takže je možné jej označit za

kvěralanta. Jeho přístup pak rovněž hraničí s šikanou ve smyslu úroku žalobce na konkrétní osoby či úřad jako celek.

- [97] Městský soud si je velmi dobře vědom nebezpečí zneužití zákona č. 106/1999 Sb. některými žadatelé. Na tento problém již dostatečně reaguje judikatura správních soudů, která umožňuje informaci neposkytnout, pokud jde o žádost kvěralační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacita orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující.
- [98] Žalovaný dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí velmi podrobně zhodnotil, proč jako další důvod pro zamítnutí odvolání zvolil právě konstatování kvěralanství ze strany žalobce, když vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012 (konkrétně bodu 130), který z tohoto důvodu umožňoval žádosti o poskytnutí informací nevyhovět. I v rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 5A 103/2014 byl tento postup naznačen, byť tehdy soud dospěl k závěru, že tento důvod nemůže obstát, protože k němu žalovaný nic neověřil v odůvodnění svého rozhodnutí, což se v nyní přezkoumávaném rozhodnutí změnilo a tento důvod zabírá podstatnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- [99] Soud se se zhodnocením žalovaného plně ztotožnil. Osoba žalobce byla žalovanému, jakou i povinnému subjektu velmi dobře známa, žalovaný tak měl „činnost“ žalobce velmi podrobně znáposovanou, čemuž odpovídají i odkazy a citace v napadeném rozhodnutí. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že mezi okolnostmi rozhodné pro to, zda žalobce zneužívá zákon č. 106/1999 Sb., lze zahrnout zejména množičnost žádostí a jejich podání žalobce; vystupování takovým způsobem, který nazvedčuje, že mu nejde o rychlé a efektivní vyřízení věci, ale jen o samotné vedení řízení a následnou možnost uplatňovat náhradu škody; rozsáhlost, komplikovanost a nesrozumitelnost žalobcových podání; nespokojenost žalobce s odpovědi správního orgánu a neustálé opakování a snižování jeho požadavků.
- [100] Soud tak shrnuje, že na rozdíl od žalobce nedospěl k závěru, že by správní orgány postupovaly v rozporu s konkrétními okolnostmi daného případu, ba naopak, tyto konkrétní okolnosti ve vztahu k náležité úpravě a navazující judikatuře dle názoru soudu dostatečně a přesvědčivě zohlednily a odůvodnily.
- [101] Závěrem soud podotýká, že v této konkrétní věci tak aproboval závěr žalovaného, resp. povinného subjektu neposkytnout žalobci informace o pláta a odborných vedoucích příslušného odboru a zástupce vedoucího příslušného odboru Úřadu městské části Praha 6. V případě jiného žadatele a za splnění zákonných a judikatorních podmínek však soud nevykládá, že bude třeba tyto a obdobné informace v zásadě poskytnout.
- [102] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. l. s. zamítl.
- [103] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. l. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (dvě) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

Shoda s propisem potvrzuje [REDACTED]

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze promínout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.č.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastupován advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnavatel nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shoda s progiem potvrzuje

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Pořízka a soudců Petra Mikše a Aleny Šabecové v právní věci žalobce: [redacted]

[redacted] zastoupen [redacted]
 proti žalovanému: Magistrát hlávného města Prahy, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1,
 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, čj. MHMP 1690585/2017, o kasační stížnosti
 žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018, čj. 11 A 234/2017-48,

r a k o:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018, čj. 11 A 234/2017-48, se ruší
 a věc se vrací znovu soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d ě n í:

I. Vymezení předmětu řízení

[3] Žalobce požádal 1. 12. 2016 Úřad Městské části Praha 1 (dále „povinný subjekt“) o poskytnutí informací uvedených v žádosti pod body č. 1, 2 a 3 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Povinný subjekt na žádost odpověděl 9. 12. 2016 formou sdělení informací. Žalobce tato odpověď považoval za nedostatečnou, a následně ji napadl stížností ze dne 28. 12. 2016 a ze dne 15. 3. 2016, neboť povinný subjekt neposkytl informaci v rozsahu bodu č. 2 (kolik soupisů či seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území Městské části Praha 1 do dne 17. 11. 2006). Žalovaný jako nadřízený správní orgán podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím s tímto stížnostem proti postupu povinného subjektu vyhověl a v obou případech mu sdělil uvedenou informaci žalobci poskytnout. Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2017, čj. MČP 1 135794/2017, povinný subjekt odmítl další vyřízení požadované informace v napadeném rozsahu (bod č. 2 žádosti), neboť konstatoval, že jí již dříve vyřídil písemně ze dne 9. 12. 2016. Proti tomu podal žalobce odvolání, kterému žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím vyhověl, toto rozhodnutí povinného subjektu zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k novému pojednání.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). Uvedl, že si je vědom, že napadeným rozhodnutím žalovaný jeho odvolání vyhověl a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání, avšak dle ustálené judikatury správních soudů je nutno brojít proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu (v tomto případě žalovaného), byť ten není tím, kdo jeho žádosti o poskytnutí informací nevyhověl. Navrhl též změnit rozhodnutí povinného subjektu a uložit povinnost tomuto subjektu požadovanou informaci žalobci poskytnout podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[3] Městský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného není konečným rozhodnutím ve věci, neboť povinnému subjektu ukládá, aby o sporné části žádosti žalobce o poskytnutí informací (v rozsahu bodu č. 2) znovu rozhodl. Rozhodnutí žalovaného městský soud za rozporné se zákonem neshledal a uvedl, že důvody pro změnu rozhodnutí povinného subjektu bezsuzbytku sdílí. Zároveň nad rámec výše uvedeného podotkl, že rozlišený senát Nejvyššího správního soudu eviduje víc, v níž má být rozhodnuto o tom, zda má být žadatel o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v případě tzv. procesního ping pongu mezi správními orgány žalovat přímo rozhodnutí povinného správního orgánu v I. stupni, anebo rozhodnutí druhostupňového orgánu. Dodal ovšem, že v dané věci je vzhledem k skutkovým a právním stavem, který byl dán v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní nejprve vyřetňuje, z jakého důvodu považuje žádost o informace v rozsahu bodu č. 2 za nevyřízenou. Povinný subjekt k požadované informaci uvedl, že eviduje tři seznamy nebo soupisy domů určených k privatizaci, a to z března 2004, z května 2004 a z listopadu 2008. Současně stěžovatel sdělil, že privatizace bytového fondu probíhá již od roku 2001. Stěžovatel se tedy domnívá, že povinný subjekt musí disponovat i dalšími seznamy domů určených k privatizaci z let 2001 až 2004, které v odpovědi na žádost o informace povinný subjekt neuvěděl. Je totiž zcela nemožné, aby prováděl v daném období privatizaci, aniž by měl za tímto účelem sestavenou specifikaci, jakých bytových domů se privatizace týká a dle jakého klíče a mechanismu jsou bytové domy vybírány a určovány. Z toho důvodu se stěžovatel domnívá, že povinný subjekt záměrně odmítá požadovaný přesný počet seznamů či soupisů bytových domů určených k privatizaci sdělit. Tyto soupisy je však povinen na základě žádosti o svobodném přístupu k informacím označit, pokud existují, neboť se na základě usnesení Zastupitelstva Městské části Praha 1 jedná o závazné soupisy (informace).

[5] Ve vztahu k rozsudku městského soudu stěžovatel namítá, že ačkoliv si je vědom, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím konečným, měl v okamžiku podání žaloby před sebou dva možné postupy. Mohl podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, jímž bylo dále vyřízení žádosti o informace odmítnuto, a spoléhat, že příslušný soud bude rozhodovat podle jednoho z judikatorních proudů Nejvyššího správního soudu, který podání žaloby pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně přípouští, anebo mohl v souladu s § 65 ve spojení s § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb, soudního řízení správního (dále „s. ř. s.“) podat žalobu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu s tím, že by k poskytnutí informace byl rozsudkem povinován povinný subjekt. Stěžovatel však též mohl riskovat odmítnutí žaloby pro nedostatek pasívní procesní legitimace. V důsledku nepřehledné a neujednocené judikatury tak měl v silce nešťastné situace, kdy nebylo zřejmé, který subjekt má v dané věci žalovat.

[6] Stěžovatel dodal, že den po vydání napadeného rozsudku městského soudu rozhodl rozlišený senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 24. 10. 2018,

pokračování

č. 7 As 192/2017-35, o tom, že v případě tzv. procesního ping pongu správních orgánů při vyřizování žádosti o informace je nutno žalovat povinný subjekt, byť je žaloba proti jeho rozhodnutí v kolizi s § 68 písm. a) a. ř. s. Stěžovatelé však nechtějí klást křiv, že si v okamžiku podání žaloby zvolil jiný procesní postup, ke kterému se následně rozlišený senát Nejvyššího správního soudu nepřiklonil. Až do jeho rozsudku totiž byla judikatura správních soudů více než pevná, což zmiňuje i rozlišený senát v dané věci. Stěžovatelé tedy postupovali v dobré víře v jeden z možných způsobů rozhodovací praxe správních soudů, a nebylo tak na místě konstatovat absenci vad rozhodnutí žalovaného a žalobu zamítnout. Stěžovatelé totiž nesložili o pokřivení žalovaného, ale o složení povinnosti povinnému subjektu k poskytnutí požadované informace.

[7] Městský soud popsaným postupem uznával na svou specifickou roli ve věcech dle zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož má nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu náležejícího hmotné právo. Bylo na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil. Až poté bylo namístě zjišťovat důvody pro možné odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nebo její vyřízení v namítané podobě. Pokud by takové důvody neshledal, měl povinnému orgánu nařídit požadované informace poskytnout. Jak uvedl rozlišený senát Nejvyššího správního soudu ve shora označené věci, § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím má zajistit, aby informace, která má být poskytnuta, byla bez překážek poskytnuta; za tím účelem je městský soud sám oprávněn vlastní zjišťovací a další činnosti napravit a případně procesní pochybení odvolacího orgánu či podobná pochybení povinného subjektu, lze-li tak smyslu řízení efektivněji dosáhnout. Městský soud měl v dané věci posoudit skutkové okolnosti, zejména se soustředit na charakter požadované informace a způsob rozhodování povinného subjektu. Až sekundárně měl být způsob rozhodování žalovaného, neboť bylo zřejmé, že stěžovatelé rozhodnutí žalovaného napadli pouze z procesní právního hlediska s odkazem na § 68 písm. a) a. ř. s., nikoliv pro jeho vady. Uvedené platí tím spíše, že povinný subjekt jedná v rámci samostatné působnosti a žalovaný má vůči němu pouze omezené možnosti spočívající pouze v možnosti přikazu řízení vyřízení stěžovatelské žádosti, eventuálně ve zrušení rozhodnutí povinného subjektu. Žalovaný může povinnému subjektu těžko přikázat poskytnutí informace nebo víc strážovat a informaci sám poskytnout. Rozsudek městského soudu je z výše uvedených důvodů nezákonný, neboť se májí se smyslem první úpravy poskytování informací oprávněným žadatelem.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Po přezkoumání formálních náležitostí Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 a. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 a. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přezkoumáním napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 4 a. ř. s.) a zkontroloval přitom, zda napadené rozhodnutí nespĺ vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 a. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se i s ohledem na argumentaci stěžovatelů nejprve zabýval tím, jaké důsledky mají závěry vyložené rozlišeným senátem ve věci sp. zn. 7 As 192/2017 pro nyní pojednávanou věc. Rozlišený senát Nejvyššího správního soudu v uvedené věci především konstatoval, že ve výše nastiňené otázce, zda-li má žaloba směřovat proti povinnému orgánu, anebo odvolacímu správnímu orgánu, je judikatura skutečně rozlišená takovým způsobem,

jak jej v kasační stížnosti stíhovatel popsal. Rozšířený senát rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zahadil do dvou různých proudů rozhodovací praxe ve vztahu k dané otázce. Ke shledánímu rozporu uvedl, že „[j]istý směr by jen stěží přepočítal možnost aktivní procesní legitimity žalatelů a informace být žaloba podle § 63 z. ř. s. proti správnímu rozhodnutí drabotupánského orgánu, aniž by měl za to, že takový žaloba má být dostupná také věcně legitimaci a z žaloba má být uplat. Zároveň rozhodka stíže směřuje k tomu, že žalatel a informace aktivní věcně legitimaci pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí drabotupánského orgánu správně postihl, a tudíž jeho žaloba neměla být tímto nikdy uplatněna. Zároveň stíže a kasační směřuje k tomu, že rozpor vznikl v otázce, zda je třeba žalovat rozhodnutí odvolacího orgánu, anebo zda je třeba žalovat rozhodnutí povinného subjektu přímo, a jeho předchozí rozhodnutí odvolacího orgánu.“ Za věcnový přístup rozšířený senát označil ten, že nikdo má žaloba směřovat proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, byť se nejedná o konečné rozhodnutí ve věci. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se však při posouzení dané věci naopak přiklonil k tomu, že je možno žalovat přímo rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zkušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl sdílet požadovanou informaci, a naopak nelze žalobou brojit proti zkušovacímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který napředstavuje konečné rozhodnutí ve věci.

[13] Stíhovatel je v nyní projednávané věci nutno dát za pravdu, že žaloba podával v době, kdy panovaly rozdílné pohledy na otázku, vůči jakému rozhodnutí brojit a jaký subjekt ve věcech žádosti o přístup k informacím žalovat. V této otázce ostatně nemaly jasno ani správní soudy. Stíhovatel zvolil takovou procesní variantu, která byla v rozhodné době věcnově (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci označené věci sp. zn. 7 As 192/2017), přičemž žaloba podával v důvěře ve správnost judikatury, která jí podporovala. Stíhovatel se na tuto judikaturu odvolával, evidentně byl v dobré víře v její trvalou aplikovatelnost. Již z podané žaloby je nicméně zřejmé, že bojí proti rozhodnutí žalovaného pouze formálně z důvodu rozhodovací praxe správních soudů, a že *de facto* napadá postup povinného orgánu při vyřizování jeho žádosti o informaci.

[14] Nejvyšší správní soud již dříve v jiné věci konstatoval, že revize judikatury v důsledku závěru rozšířeného senátu (nebo obecní judikatury odklonu) nesmí vést k jakémukoli postupu soudu, kterým by byla odepřena soudní ochrana žalobcům, kteří při podání žaloby postupovali v důvěře v předchozí judikaturu (srov. rozsudek sp. zn. 7 As 192/2017 anebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. 1 As 436/2017-49). Účastníci tak podle rozšířeného senátu musí být v takovém případě o změně náhledu soudů vyzoomováni a vyzváni, aby pošli žaloby přípádně pořádkovým stanoveným soudním řídem správním pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zároveň rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této předstíhl postup, jak se vypořádát se situací, kdy Nejvyšší správní soud projednává kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, který danou první otázku posuzoval prizmatem dřívějšího povinného názoru následně překonaného rozšířeným senátem. V takovém případě je nutno rozhodnutí krajského soudu zrušit a vrátit mu jej k dalšímu řízení, neboť je zatíženo vadou řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) z. ř. s. (avšak pouze tehdy, má-li to vést k jinému rozhodnutí ve věci samé). V dalším řízení má krajský soud žalobce poučit a vyzvat k úpravě žaloby a ohledem na změnu právního názoru rozšířeného senátu.

[15] Obdobnými úvahami byl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu veden i v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že žalobce nemůže mít újmu z toho, že omylem zvolil nesprávný žalobní typ, nahlédne na to, zda judikatura ohledně této otázky doznala změny, byla jednotná, nejednotná či byla již sjednocena, popř. ohledně povahy toho kterého úkonu dosud judikováno nebylo. V takovém případě musí být žalobce poučen o tom, že soud odlišně hodnotí povahu úkonu či nečinnosti správního

pokračování

orgánu, kteří mají být soudem přezkoumány, a vyvrátit, aby tomu přizpůsobil obsah žaloby. Ačkoliv byl tento rozsudek zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, zrušovací důvody se tohoto závěru netýkaly a Nejvyšší správní soud se tohoto právního názoru přidržel i v další rozhodovací činnosti. Následně byl uvedený názor výslovně potvrzen Ústavním soudem v nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18.

[16] V nyní projednávané věci se sice nejedná o totožné otázky, o nichž rozhodoval rozlišný senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedených věcech. Přesto je nutno citované závěry i v nyní projednávané věci zohlednit. Nejvyšší správní soud podotýká, že předmětem posouzení zde není hodnocení toho, měla-li žaloba směřovat proti rozhodnutí žalovaného či povinného subjektu, ostatně to již vypočítal rozlišný senát ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 192/2017. Rozhodující je otázka, jestli rozsudek městského soudu může obsah, zamít-li jím městský soud stěžovatelovu žalobu proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného v otázce svobodného přístupu k informacím za situace tzv. procesního ping pongu mezi žalovaným a povinným subjektem, pokud nebylo v době podání žaloby (ani v době vyhlášení rozsudku městského soudu) v judikatuře správních soudů vyjasněno, vůči jakému rozhodnutí má taková žaloba směřovat (tedy před rozhodnutím rozlišného senátu Nejvyššího správního soudu).

[17] Ve věci projednávané rozlišným senátem (sp. zn. 7 As 192/2017) žaloba rovněž směřovala proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu a Krajský soud v Praze ji odmítl. Ačkoliv rozlišný senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že je v těchto případech žalobou nutno brojít přímo proti nevyhovujícímu rozhodnutí povinného orgánu (tedy zaujal právní názor opačný oproti procesnímu postupu žalobce), výslovně dodal, že „*nelze neš přejít názor státního apelačního orgánu, pokud by v důsledku této změny státního řízení, resp. soudního řízení, jednání v důvěře ve státního soudkyně, správní přístupu k soudu. [...] Pokud by nyní rozlišný senát apelačního orgánu výše uvedený právní názor, že státní soud měl podat [žalobu] proti rozhodnutí žalovaného, ale až proti rozhodnutí povinného subjektu (ani tedy vyřkat, zda má rozhodnutí žalovaného napadnout), byl by takový názor ve vztahu ke státnímu přístupu. Rozlišný senát by státní soud odhalil právo na přístup k soudu, jakého státní soudy v dané situaci své rozhodnutí. Postupoval právní tak, jak má přiměřeně soudkyně řídit, že postupovat může. [...] Státní soud by neměl být zbytečně na svých právech apelačního orgánu výslovně v tomto rozsudku. Rozlišný senát proto musí s ohledem na výše uvedené okolnosti těchto případů uzavřít krajní název právní.*“ Obdobně je nutno postupovat i v nyní projednávané věci, přestože byl citovaný rozsudek rozlišného senátu vydán až po vyhlášení napadeného rozsudku městského soudu. Výše popsaný judikaturní odklon totiž nelze klást k úti stěžovatelů a v tomto směru je třeba zachovat jeho práva (zejména právo na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny). Jelikož rozhodovací práze správních soudů v době podání žaloby neposkytovala jasné procesní řešení nastalé situace (a tedy nebylo možno po stěžovateli v souladu se zásadou *ejusdem generis* sama určit, jak vyžadovat, aby se svých práv domáhal jiným způsobem, než jak učinil), a jelikož městský soud o žalobě rozhodl v rozporu s do té doby většinově přijímaným právním názorem (viz výše), byť byl následně jeho postup nepřímě potvrzen rozlišným senátem Nejvyššího správního soudu jako správný, stěžovatel se v důsledku těchto okolností nedostal efektivního prostředku soudní ochrany podle čl. 36 odst. 2 Listiny. Rozsudek městského soudu byl bezpochyby pro stěžovatele do určité míry působivý (viz sp. zn. 7 As 192/2017), pokud jej městský soud neupozornil (i přes stěžovatelovu vyvážení vlastního procesního postupu) na odlišné posouzení otázky pasivní žalobní legitimity. Stejně tak není namístě, aby kasací stížností napadený rozsudek Nejvyšší správní soud apomboval s ohledem na právní názor plynoucí z pondějí vydaného rozsudku rozlišného senátu.

[18] S ohledem na výše uvedené tedy v nyní projednávané věci nezbývá, než napadený rozsudek městského soudu zrušit z důvodu jiné vady řízení, která mohla mít za následek

nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to tím spíše, že již z žaloby plyne pochybnost stěžovatele spočívající v tom, zdali má žalovat rozhodnutí žalovaného, anebo povinného subjektu. V dalším řízení je městský soud povinen stěžovatele poučit a určit mu, aby s ohledem na již popsanou záměru judikatury přehodnotil, resp. upravil svou žalobu ve smyslu určení žalovaného subjektu a napadeného rozhodnutí (k tomu srov. výše citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 1 As 436/2017, obdobně též závěry rozšířeného senátu ve věci sp.zn. 7 As 155/2015 anebo závěry Ústavního soudu ve výše označené věci sp. zn. II. ÚS 2398/18). K tomu mu musí být poskytnuta dostatečná lhůta, a to při zachování vědomosti původně podané žaloby, aby se stěžovatel účinně mohl domáhat svých práv v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny.

[19] Z důvodu možné úpravy žaloby (a tedy případně změně vymezení předmětu soudního přezkumu) se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími vnesenými kasačními námítkami týkajícími se nařízení poskytnutí informace přímo městským soudem, ani se nezabýval tím, zdali již povinný subjekt požadovanou informaci poskytl (srov. přípis ze dne 26. 2. 2018, čj. UMCP1 037568/2018), jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Proto napadený rozsudek změnil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je městský soud vázán převzatým názorem vyloženým v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. února 2020

Milan Počtránský v. r.
předseda senátu

Za správnost vřelozveřejněno:

██████████

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Balýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jacharové v právní věci

žalobce:

proti

žalovaný: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlící Mariánské náměstí 2, 110 01, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2019, č. j. MHMP 1458012/2019

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23.7.2019 č.j. MHMP 1458012/2019 se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odvědňování:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23.7.2019 č.j. MHMP 1458012/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 ze dne 18.12.2015 č.j. UMCP14/15/50103/KT/MRV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) ve věci žádosti žalobce o informace ze dne 16.9.2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo mj. odmítnuto poskytnutí „přesné omluvy starosty a jednání“ z důvodu neexistence informace.

Shoda s propisem potvrzuje

Žalobce se rovněž domáhal toho, aby soud uložil Úřadu městské části Praha 14 povinnost poskytnout v plném rozsahu požadované informace.

2. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2019 č.j. 3 A 30/2016-39 zrušen výrok 1) předchozího rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 15.1.2016 č.j. MHMP 76881/2016. Žalovaný podal proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2019 č.j. 4 As 160/2019-68 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2019 č.j. 3 A 30/2016-39 byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 19.5.2020 č.j. 3 A 30/2016-74 žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2016, č.j. MHMP 76881/2016, v části týkající se výroku 1) zamítl a v části týkající se výroku 2), kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně zrušeno, odmítl.
3. S ohledem na popsaný procesní vývoj žalobce v podání ze dne 21.2.2020 navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno z důvodu jeho nicotnosti, neboť sledoval-li Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2019 č.j. 3 A 30/2016-39 nezákonným a zrušil jej, odstranil tím důvod k vydání napadeného rozhodnutí. V současnosti tak vedle sebe existují dvě rozhodnutí žalovaného, což je důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. V reakci na toto vyjádření žalobce se vyjádřil žalovaný v podání ze dne 31.7.2020 obdobně, tj. že by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno.
4. Soud o věci uviděl následovně:
5. V průběhu řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí nastala v důsledku procesního vývoje před správními soudy situace, která se označuje jako problematická tzv. oběžná rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, který pravomocně rozhodl o zrušení prvního rozhodnutí žalovaného ve věci, čímž toto původně zrušené rozhodnutí žalovaného „oběhlo“, v důsledku čehož se později vydané napadené rozhodnutí v této věci (vydané na základě pokynu Městského soudu v Praze k uspokojení postupu v původním rozsudku) stalo duplicitním. Takové duplicitní rozhodnutí je třeba odejmout, a to pro jeho rozpor s principem non bis in idem.
6. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2016, č.j. 2 As 307/2015-41, jsou-li v této věci vydána dvě správní rozhodnutí v důsledku kasačního zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, může pro rozpor s právním principem non bis in idem (nikoli z důvodu nicotnosti, jak navrhl žalobce) později vydané rozhodnutí zrušit soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu; přičemž se neuplatní zásada přezkumu podle skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), ani pravidlo, podle něhož se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).
7. V souladu s právní citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu a rovněž v souladu se shodným návrhem účastníků řízení proto soud napadené rozhodnutí zrušil. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonně stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
8. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč. K požadavku žalobce na přiznání právní náhrady hotových výdajů za každý úkon soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2013, č.j. 6 As 135/2013-79, podle něhož soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu nákladů řízení

Shoda s proписанou potvrdit: [REDACTED]

stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č.177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, sčítací musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení takové soudu prokáže. Použití § 151 odst. 3 občanského soudního řádu na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno a na toto řízení rovněž nejsou přenositelné důvody nálezu písm. Ústavního soudu ze dne 7.10.2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 357/2014 Sb.

Posouzení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních a Nejvyššího správního soudu, se sídlem Můstevské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 a. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.usoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shoda s převopisem potvrzuje [redacted]

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 9. 2020 a je vykonávací výrok II. dne 14.10.2020 Připojení dolečky [redacted] dne 29. 9. 2020.

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Ruzsočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v přímé věci žalobce: [REDAKCE], bytem [REDAKCE] proti žalovanému Magistrát hlavního města Prahy, se sídlem Mláčácké náměstí 2/2, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Světlanou Šemádovou Zvolánkovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení Safety Real, fond SICAV, a.s., se sídlem Křížkova 213/44, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 95/2017 - 135,

takto:

Kasační stížnosti se přiznává odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 4. 10. 2016 u žalovaného žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ohledně toho, kdo je skutečným vlastníkem oceby zúčastněné na řízení, jakožto jediného akcionáře společnosti Bohemia Real, a.s., od níž měl žalovaný odkoupit stadion Doletčkův. Žalovaný žádost rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MHMP 2046734/2016, podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl. Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále jen „ministerstvo vnitra“), rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-15/ODK-2016, vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací zrušilo a věc vrátilo žalovanému k novému projednání. Žalovaný však ve věci dále nekonal.

[2] Žalobce o shora uvedenou informaci požádal žalovaného opět dne 27. 1. 2017. Jeho žádost byla znovu odmítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MHMP 336496/2017. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-117686-23/ODK-2016, opět vyhovělo odvolání žalobce, rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací zrušilo a věc vrátilo žalovanému k novému projednání.

[3] Žalovaný poté znovu projednal žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 27. 1. 2017 a rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, ji odmítl podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 9 odst. 1 informačního zákona.

[4] Žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí žalovaného již nehrál odvoláním a napadl jej přímo žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten rozsudkem ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, zrušil rozhodnutí žalovaného a nařídil žalovanému požadované informace podle žádosti ze dne 27. 1. 2017 žalobci poskytnout.

Žalovaný se proti tomuto rozsudku bojkotl kasací stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 11. 10. 2019, 4 As 18/2018 - 59, tak, že rozsudek městského soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Městský soud následně rozsudkem ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 95/2017 - 135, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017 (výrok I), a uložil žalovanému, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informaci, kdo je konkrétním vlastníkem (tedy držitelem akcií) osoby zúčastněné na řízení, podle sdělení, kterým byla žalovanému poskytnuta v souvislosti s plněním únosnosti zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10, a to ve struktuře: jméno, příjmení, rok narození a obec trvalého pobytu (výrok II).

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto rozsudku městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasací stížností, jejíž součástí učinil také návrh na přimání odkladného účinku kasací stížnosti.

[7] Stěžovatel v návrhu přednesl, že žalobcem požadovanou informaci získal od osoby zúčastněné na řízení v souvislosti s prodejem stadionu Ďolíček. Ta přitom stěžovateli sdělila, že se jedná o důvěrnou informaci, která má charakter obchodního tajemství a je určena výhradně pro vnitřní potřebu stěžovatele. Stěžovatel proto (a také z přesvědčení, že na její poskytnutí nemá žalobce právní nárok) opakovaně odmítl poskytnout tuto informaci žalobci a má nadále za to, že v posuzované věci jsou dány zákonné podmínky pro odepření informace ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona; neshodl proto také se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. Stěžovatel dále v návrhu uvádí, že pokud by kasací soud nepřiznal kasací stížnosti odkladný účinek, postřádalo by kasací řízení valného smyslu, jelikož informace, o níž v projednávané věci jde, by již byla stěžovatelem žalobci poskytnuta.

[8] Stěžovatel je přesvědčený o tom, že jsou splněny zákonné podmínky podle § 73 a. ř. s. ve spojení s § 107 ústředí zákona k přimání odkladného účinku kasací stížnosti. Poskytnutím požadované informace žalobci by totiž vznikla újma osobě zúčastněné na řízení, která s poskytnutím informace neshodla a označila ji za důvěrnou informaci se znaky obchodního tajemství. Naopak žalobci žádná újma neposkytnutím informace nehrozí. Přiznáním odkladného účinku kasací stížnosti se případně poskytnutí informace pouze odkládá do doby pravomocného rozhodnutí v kasacím řízení. Stěžovatel také zdůraznil, že přimání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Žalobce k návrhu na přimání odkladného účinku kasací stížnosti přednesl, že otázka případného zásahu do práv dotčených osob, skutečných vlastníků osoby zúčastněné na řízení jakožto jediného akcionáře společnosti Bohemians Real, a.s., od níž měl žalovaný odkoupit stadion Ďolíček, byla v předchozím řízení několikrát důkladně projednána a vyřešena ve prospěch práva na informace. Dále poukázal na to, že městský soud v napadeném rozsudku vycházel z judikatury kasacího soudu, proto je nespovedipodobná, že by v rozhodnutí o nyláží kasací stížnosti Nejvyšší správní soud svůj postoj k posuzované problematice změnil, tedy, že by napadený rozsudek rušil. Pokud stěžovatel opírá svůj návrh na přimání odkladného účinku o skutečnost, že žalobcem požadovaná informace jsou „důvěrná, mají charakter obchodního tajemství, a jsou určeny výhradně pro vnitřní potřebu stěžovatele“, zdůrazňuje žalobce, že tyto argumenty byly v předchozím řízení zcela vyvráceny. Jestliže také stěžovatel poukazuje ve svém návrhu na to, že vyhováním příkazem městského soudu by přezkum zákonnosti napadeného rozsudku kasacím soudem ztratil smysl a byl pouze akademickým, má žalobce za to, že namyšlenou a pouze akademickou je spíše kasací stížnost. Skutkové okolnosti případu již byly v předcházejícím řízení objasněny a bylo dostatečně a jednoznačně prokázáno, že hranici

pokračování

újma z možného zásahu do práv skutečných vlastníků osoby účastnící na řízení je zřetelně výrazně menší, než veřejný zájem na transparentnosti žalobcem požadované informace. Žalobce je přesvědčený o tom, že stěžovatelé nepřiznáním odkladného účinku kasací stížnosti nemůže vzniknout újma. I v případě, že by se ukázalo, že požadování informace neměly být žalobci poskytnuty, a dotčené osoby – skuteční vlastníci osoby účastnící na řízení – by se domáhaly náhrady újmy, pak by k náhradě újmy nebyl povinen stěžovatel, ale Česká republika, jednající prostřednictvím soudů. Naopak má žalobce na to, že jemu by přiznáním odkladného účinku vznikla újma z pokračujícího obstrukčního postupu stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasací stížnosti a po zvážení argumentů obou účastníků řízení dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 a. ř. a. ve spojení s § 107 třetím zákona.

[11] Kasací stížnost nemá podle § 107 a. ř. a. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 a. ř. a. se odjme příměrně. Podle § 73 odst. 2 a. ř. a. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné první následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Z čisté judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv admissa veřejnoprávního přeborní. Kasací stížnost je však mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu. Odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí by proto měl být přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárci užívali slova o „nepoměrně větší újme“. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolomují první účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a vícenásobné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem je mentorní rozhodnutí o kasací stížnosti, nikoliv přiznání odkladného účinku (rov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 Afa 84/2012 - 33).

[13] Nejvyšší správní soud přihlídl ke všem okolnostem případu a shledal, že by splněním městským soudem uložené povinnosti poskytnout informaci mohla vzniknout nepoměrně větší újma, než která by vznikla žalobci v případě přiznání odkladného účinku kasací stížnosti. Ta by spočívala pouze v pozdějším poskytnutí požadované informace. K poskytnutí informace by tak došlo po první moci rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým by kasací stížnost zamítl. Taková újma na straně žalobce se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako méně závažná. V případě vyhovění kasací stížnosti za současného nepřiznání odkladného účinku kasací stížnosti by naopak přetrváním zákonnosti napadeného rozsudku kasacím soudem v podstatě ztratil smysl a jeho význam by byl pouze akademický. Případným zrušením rozsudkem Nejvyššího správního soudu by již nebylo možné revidovat skutečnost, že informace byla stěžovatelem podle závazného pokynu městského soudu poskytnuta. Tyto možné důsledky Nejvyšší správní soud považuje za nepoměrně větší újmu, než která by vznikla přiznáním odkladného účinku.

[14] Přiznáním odkladného účinku kasací stížnosti současně nevznikne újma třetím osobám (odlišným od žalobce) a nebude ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jehož dotčení nikdo neuvádí a ani Nejvyšší správní soud takový rozpor nedovodil.

[15] V posuzovaných případech jsou tudíž naplněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasací stížnosti, Nejvyšší správní soud proto kasací stížností odkladný účinek přiznal.

[16] Zároveň Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasací stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u ě z e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek připustný.

V Brně dne 18. listopadu 2020

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Veronika Danková, DSt.

Opis podstatné části rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22.4.2020, č.j. 3 A 90/2018:

21. Předmětem řešené věci je posouzení otázky, zda bylo možno žalobci na daném skutkovém půdorysu odepřít jim požadovanou informaci s poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona za situace, kdy žalobce nepředložil v průběhu vyřizování žádosti o poskytnutí informace souhlas oprávněné osoby dle naposledy označeného ustanovení stavebního zákona, resp. kdy byl jemu dříve udělený souhlas později odvolán. Zatímco žalovaný trval na tom, že požadovaná informace je součástí projektové dokumentace, která nemohla být žalobci bez souhlasu oprávněné osoby podle § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona poskytnuta, žalobce svými žalobními námitkami poukazoval na to, že se zřetelem k jím popisované povaze a obsahu předmětné informace není dán žádný důvod, pro který by mu požadovaná informace nemohla být vydána. Předmětem řešené věci je posouzení otázky, zda bylo možno žalobci na daném skutkovém půdorysu odepřít jim požadovanou informaci s poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona za situace, kdy žalobce nepředložil v průběhu vyřizování žádosti o poskytnutí informace souhlas oprávněné osoby dle naposledy označeného ustanovení stavebního zákona, resp. kdy byl jemu dříve udělený souhlas později odvolán. Zatímco žalovaný trval na tom, že požadovaná informace je součástí projektové dokumentace, která nemohla být žalobci bez souhlasu oprávněné osoby podle § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona poskytnuta, žalobce svými žalobními námitkami poukazoval na to, že se zřetelem k jím popisované povaze a obsahu předmětné informace není dán žádný důvod, pro který by mu požadovaná informace nemohla být vydána. Žalobce přitom především namítal, že jím požadovaná technická zpráva není výsledkem tvůrčí činnosti, ale pouze popisem současného stavu předmětné budovy.

22. Soud předesílá, že dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „*svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny*“.

23. Dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy „*povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon*“.

24. Dle čl. 34 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou práva k výsledkům tvůrčí duševní činnosti chráněna zákonem.

25. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že „*zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“.

26. Podle § 168 odst. 2 věty druhé a třetí stavebního zákona pak platí, že „*kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas*

vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku“.

27. Správní soudy i Ústavní soud se v minulosti opakovaně vyjadřovaly k problematice vztahu práva na přístup k informacím v režimu zákona č. 106/1999 Sb. a práva na nahlížení do spisu obecně, resp. práva na poskytnutí kopie dokumentace staveb podle stavebního zákona konkrétně.

28. Správní soudy dovodily, že z ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že se tento zákon nepoužije v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která dostatečným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace a stanoví mj. prostředky právní obrany žadatelům o informace. Od těchto případů je však dle judikatorní praxe třeba odlišovat případy, kdy se právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb. použije spolu se zvláštní právní úpravou obsahující pouze některé speciální právní normy regulující přístup k informacím.

29. Jak v této souvislosti zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, *„je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle [informačního zákona] (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje*

podle [informačního zákona] a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy. První okruh případů představuje poskytování informací o životním prostředí (postupuje se dle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí), údajů z katastru nemovitostí (postup upraven zákonem č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky), nahlížení do spisu ve správním řízení (postup dle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007-78). Z druhé skupiny případů lze uvést žádost o nahlédnutí do územně plánovací dokumentace či dokumentace staveb. Na poskytnutí těchto informací se aplikuje [informační zákon], ovšem § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), představuje legitimní omezení tohoto práva tím, že zužuje okruh osob, jimž lze tyto informace poskytnout (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2005, čj. 5 As 7/2004-53). V zásadě je možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle [informačního zákona]. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v [informačním zákoně] proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem.“

30. Správní soudy i Ústavní soud v této souvislosti již ve vztahu k předchozí právní úpravě regulující přístup k územně plánovací dokumentaci či dokumentaci staveb dovodily, že na poskytování informací povinnými subjekty z jejich působnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu se vztahuje právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb., s tím, že při poskytování požadovaných informací formou poskytnutí kopie územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb je třeba respektovat zvláštní podmínky předvídané ve stavebně-právní regulaci (srov. především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 - 70, ze dne 22. 7. 2005, čj. 5 As 7/2004 - 53, a ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 91, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2001, sp. zn. 22 Ca 551/2000, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02).

31. Uvedená judikatorní východiska byla přitom posléze správními soudy reflektována i v případech, v nichž povinné subjekty rozhodovaly o žádostech učiněných v režimu zákona č.

106/1999 Sb. za účinnosti shora citovaného ustanovení § 168 odst. 2 věty 31. Uvedená judikatorní východiska byla přitom posléze správními soudy reflektována i v případech, v nichž povinné subjekty rozhodovaly o žádostech učiněných v režimu zákona č. 106/1999 Sb. za účinnosti shora citovaného ustanovení § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona, jež nahradilo předchozí zvláštní stavebně-právní úpravu přístupu k dokumentacím staveb (mimo stranami připomínaného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2014, čj. 30 A 38/2012 - 48, srov. především recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020, čj. 1 As 324/2019 - 29).

32. Nejvyšší správní soud v naposledy označeném rozsudku vydaném ve věci, v níž byla shodně jako v nyní soudem posuzovaném případě žádost žadatele o informace podaná v režimu zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta s poukazem na § 2 odst. 3 tohoto zákona ve spojení s § 168 odst. 2 větou druhou stavebního zákona, judikoval, že pokud se žadatel domáhá postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnutí informace spočívající v poskytnutí (kopie) dokumentace stavby, je třeba jeho žádost vyřizovat v režimu zákona č. 106/1999 Sb., a to s přihlédnutím ke zvláštní právní úpravě obsažené v § 168 odst. 2 větě druhé stavebního zákona. Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavřel, že *„pokud tedy stěžovatel v souladu s § 3 odst. 3 ZSPI požádal správní orgán o poskytnutí informace, zaznamenané ve formě písemného záznamu na listině, musí splnit další (speciální) podmínky pro poskytnutí informace, stanovené ve zvláštním zákoně, zde v § 168 odst. 2 SZ“*. Doplnil přitom, že *„nelze proto mít pochybnost o tom, že omezení pro poskytnutí kopie listiny dokumentace stavby, jemuž je vystaven účastník řízení o povolení této stavby, dopadá také na žadatele o informaci podle obecného zákona“*.

33. Z uvedeného recentního rozsudku prvního senátu Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že požaduje-li žadatel s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. poskytnutí informace spočívající v (kopii) dokumentaci stavby, platí, že (i.) jeho žádost musí povinný subjekt vyřizovat v režimu tohoto zákona a naložit s ní tedy některým ze způsobů předvídaných tímto zákonem, přičemž (ii.) je současně povinen aplikovat omezení plynoucí ze zvláštní právní úpravy obsažené v § 168 odst. 2 větě druhé stavebního zákona.

34. Podmínkami aplikace § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona se v nedávném rozsudku podrobně zabýval druhý senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 23. 7. 2019, čj. 2 As 256/2017 - 48, jehož závěry jsou pro posouzení nyní řešené věci z dále popsanych důvodů zásadního významu, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„omezení práva na získání, zpracování a jiné využití informací ze spisu musí splnit ústavní požadavky na omezení základního práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny, případně dalších základních práv (zejména práva vlastnického), která mohou být, jak bylo výše vyloženo, stavbou tak či onak dotčena. Omezení tohoto práva lze tedy toliko na základě zákona, musí sledovat legitimní cíl a musí být přiměřené co do volby prostředků. Ustanovení § 168 odst. 2 věta druhá stavebního zákona omezuje právo“*³⁴. Podmínkami aplikace § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona se v nedávném rozsudku podrobně zabýval druhý senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 23. 7. 2019, čj. 2 As 256/2017 - 48, jehož závěry jsou pro posouzení nyní řešené věci z dále popsanych důvodů zásadního významu, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„omezení práva na získání, zpracování a jiné využití informací ze spisu musí splnit ústavní požadavky na omezení základního práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny, případně dalších základních práv (zejména práva vlastnického), která mohou být, jak bylo výše vyloženo, stavbou tak či onak dotčena. Omezení tohoto práva lze tedy toliko na základě zákona, musí sledovat legitimní cíl a*

musí být přiměřené co do volby prostředků. Ustanovení § 168 odst. 2 věta druhá stavebního zákona omezuje právo na informace z hlediska formy, jakou mohou být poskytnuty. Toto omezení je provedeno na základě zákonného ustanovení, dle Nejvyššího správního soudu je legitimním cílem ochrana práv jiných, což vyplývá z důvodové zprávy k § 168 odst. 2 stavebního zákona (...) Dané ustanovení tedy chrání právo na vlastnictví pořizovatele dokumentace stavby garantované čl. 11 Listiny, z něhož vychází i jeho právo k výsledkům tvůrčí duševní činnosti zakotvené v čl. 34 Listiny, resp. právo na vlastnictví vlastníka stavby.

Smysl a účel § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona je právě a jen výše uvedený - omezením „kvalifikované“ dispozice s dokumentací stavby zabránit třetím osobám, jež nedisponují podle soukromého práva právem k této dokumentaci, a nemohou tedy profitovat, zejména ekonomicky, z toho, že taková dokumentace byla pořízena, k získání neoprávněné výhody. Jinak řečeno, u vedené ustanovení má z a ú čel zabránit v „kradení“ konkrétních nápadů, technických řešení, celých projektů či dílčích projektových celků apod., jež byly zpracovány jednou o sobu v její prospěch, tím, že k nim detailní, a tedy i pro další projekty využitelný přístup v podobě kopie získá osoba jiná, jež se o jejich vznik nezasloužila (nezaplatila pořízení projektu, sama jej nezpracovala aj.). Naopak není, a ani by nemohlo být účelem uvedeného ustanovení ztěžovat jiným osobám obranu jejich legitimních práv, ať již práv procesních, práva vlastnického či jakéhokoli jiného. Rozsah uplatnění § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona je tedy třeba oproti jeho doslovnému znění teleologicky redukovat tak, aby na jedné straně bylo dosaženo, a to důsledně a efektivně, účelu daného ustanovení, tedy ochrany práv toho, jenž soukromoprávně disponuje dokumentací stavby, před jejím neoprávněným využitím, ale na druhé zůstala pokud možno nedotčena či jen minimálně dotčena jiná práva dalších osob.

(...)

Pokud osoby u vedené v § 168 odst. 2 s tavebního zákona požadovaný souhlas neudělí, stavební úřad však nemůže automaticky odepřít pořízení kopie dokumentace. Musí posoudit, o jakou část dokumentace stavby se jedná a zda by jejím odepřením nebyla narušena spravedlivá rovnováha mezi právem žadatele na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) či na ochranu jeho hmotných základních práv (typicky práva vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny, ale případně i jiných práv) a právem pořizovatele dokumentace stavby či vlastníka stavby na vlastnictví dokumentace a na dispozici s ní (čl. 11 Listiny). Pokud totiž proti sobě stojí dvě základní práva, pak je nutno následovat názor Ústavního soudu, který konstatoval v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, [tedy provést nezbytný test proporcionality] (...).

Ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona tedy požaduje po žadateli o poskytnutí kopie dokumentace stavby, který musí splňovat podmínky § 38 správního řádu, aby společně se svou žádostí předložil i souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nebo jejich právních nástupců.

Pokud však žadatel požadovaný souhlas podle citovaného ustanovení nepředloží, musí stavební úřad posoudit, jakou část dokumentace stavby žadatel požaduje, z jakého tak činí důvodu, zda je tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný, nepřijatelný důvod a zda je důvod poskytnutí dostatečně důležitý v porovnání s možnou hrozbou zneužití dokumentace a dotčení právem na vlastnictví pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby (čl. 11 Listiny). Poté, co ověří rozhodné skutečnosti, posoudí, kterému z konkurujících si práv má být dána přednost, případně může přijmout i jiná vhodná opatření co možná nejvíce optimalizujících řešení střetu práv. Představit si lze například omezení poskytnutí kopie dokumentace jen na určité její části

tak, aby zkopírovaná část dokumentace mohla sloužit žadatelem deklarovanému účelu, ale nemohla být zneužita jako podklad pro novou stavbu či její část.

(...) [

T]est proporcionality se tedy uplatní ve všech výše uvedených případech, a nikoliv pouze v případech, v nichž nebude možno z objektivních důvodů souhlas získat, *např. z důvodu nekontaktnosti či smrti pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby*“ (pozn. zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).

35. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že ani první senát Nejvyššího správního soudu ve shora odkazovaném rozsudku ze dne 12. 2. 2020, čj. 1 As 324/2019 - 29, zabývajícím se aplikací ustanovení 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona v kontextu vyřizování žádosti o informace podané v režimu zákona č. 106/1999 Sb., neopomněl akcentovat, že ve světle závěrů vyslovených v rozsudku druhého senátu téhož soudu ze dne 23. 7. 2019, čj. 2 As 256/2017 - 48, je správní orgán při aplikaci § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona povinen provést test proporcionality, tedy porovnání možného střetu práva žadatele na informaci s případnými právy dalších osob. Ke shodným závěrům ostatně dospívá rovněž veřejný ochránce práv ve svém sdělení ze dne 19. 11. 2014, sp. zn. 6974/2014/ VOP (srov. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. K ustanovení § 168. Praha: Leges, 2017).

36. Soud shrnuje, že z uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, s jejichž závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a pro větší stručnost na ně na tomto místě v plném rozsahu odkazuje, jednoznačně vyplývá, že nedoložení souhlasu osoby oprávněné jej podle § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona udělit k poskytnutí kopie dokumentace stavby nemůže být samo o sobě důvodem odepření poskytnutí informace s poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona. V souladu s výše citovanými závěry totiž po dokumentace stavby nemůže být samo o sobě důvodem odepření poskytnutí informace s poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona. V souladu s výše citovanými závěry totiž povinný subjekt v případě, kdy žadatel o informaci požadovaný souhlas podle citovaného ustanovení nepředloží, nemůže bez dalšího pořízení kopie dokumentace odepřít, nýbrž je povinen posoudit, jakou část dokumentace stavby žadatel požaduje, z jakého tak činí důvodu, zda je tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný, nepřipustný důvod a zda je důvod poskytnutí dostatečně důležitý v porovnání s možnou hrozbou zneužití dokumentace a dotčení právem na vlastnictví pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby, a provést v tomto ohledu test proporcionality. Soud v tomto ohledu pro úplnost podotýká, že provedení testu proporcionality není ani v podmínkách vyřizování žádostí o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. nijak neobvyklým požadavkem, a to nejen ve specifické oblasti poskytování informací o platech, ale i v relativně blízké problematice informací, které mohou být předmětem ochrany práva autorského ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. (srov. v tomto směru závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16).

37. Stavěly-li tedy správní orgány v nyní posuzované věci své závěry v Prvostupňovém i v Napadeném rozhodnutí na paušálním závěru, že pokud žalobce nepředložil souhlas k tomu oprávněné osoby, bylo nutno jeho žádost podle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 168 odst. 2 větou druhou stavebního zákona, odmítnout, nemohou tyto jejich závěry s ohledem na výše vložena východiska obstát.

38. Ze shora popsaných úvah je zřejmé, že správní orgány nebyly v posuzovaném případě oprávněny bez dalšího žádost žalobce o poskytnutí informací odmítnout; naopak byly v případě, kdy žalobce nedoložil souhlas pořizovatele dokumentace, popř. vlastníka stavby, povinny se podrobněji zabývat charakterem požadované dokumentace, resp. jejich jednotlivých částí, posoudit, zda se ve vztahu k celé této dokumentaci, popř. jejím jednotlivým částem jedná o taková technická řešení, která by mohla být využitelná jinou osobou, a současně zkoumat, z jakého tvrzeného důvodu žalobce informaci požadoval, zda byl tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný nepřipustný důvod, a posléze případně za použití Nejvyšším správním soudem popsaného testu proporcionality zvážit, kterému z konkurujících si práv má být dána přednost, případně zvolit adekvátní opatření co možná nejvíce optimalizujících řešení střetu práv (poskytnutí některých částí požadované informace).

39. Soud v tomto směru nepřehlédl, že žalobce v nyní projednávané věci (na rozdíl od případu řešeného prvním senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 2. 2020, čj. 1 As 324/2019 - 29) plausibilně poukazoval na to, že se neúspěšně pokoušel získat souhlas osoby, o níž měl za to, že je k udělení souhlasu ve smyslu § 168 odst. 2 věty druhé řešeného prvním senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 2. 2020, čj. 1 As 324/2019 - 29) plausibilně poukazoval na to, že se neúspěšně pokoušel získat souhlas osoby, o níž měl za to, že je k udělení souhlasu ve smyslu § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona oprávněna (k tomu srov. rovněž dále), přičemž především tvrdil konkrétní skutečnosti, z nichž dovozoval, že by poskytnutí žádané informace s ohledem na její význam nemohlo nijak zasáhnout do poměrů dalších osob (a to nejen v posléze podané žalobě, ale již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí).

40. Na uvedených závěrech přitom není s to ničeho změnit okolnost, že měl být žalobce podle svých žalobních tvrzení účastníkem řízení ve věci stavby, stran níž se domáhal poskytnutí informace. Jak vyplývá ze závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 - 70, *„skutečnost, že žadatelem o informaci dle zákona o informacích, je současně účastník řízení, z něhož je informace poskytována, nemůže jít k jeho tíži a tvořit tak překážku bránící jejímu projednání a vyřízení. Závěr žalovaného a poté i soudu o nepoužití zákona č. 106/1999 Sb. nemá oporu v zákoně a vzhledem k výše uvedenému nemůže obstát“*.

41. Soud tedy v uvedeném směru v reakci na námitky žalobce poukazující na to, že se zřetelem k jím

popisované povaze a obsahu předmětné informace není dán žádný důvod, pro který by mu požadovaná informace nemohla být vydána (když požadovaná technická zpráva není dle žalobce výsledkem tvůrčí činnosti, ale pouze popisem současného stavu předmětné budovy), shrnuje a uzavírá, že pokud správní orgány v nyní posuzované věci paušálně odmítly žalobci požadovanou informaci poskytnout s odůvodněním, že žalobce nedoložil souhlas pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby, aniž by provedly shora naznačeným postupem test proporcionality, postupovaly v rozporu se shora popsanými pravidly vyřizování žádosti o poskytnutí kopie dokumentace v režimu zákona č. 106/1999 Sb. s přihlédnutím k § 168 odst. 2 větě druhé stavebního zákona. Obě rozhodnutí proto nemohla v soudním přezkumu obstát.

42. Městský soud v Praze se konečně musel zabývat žalobním návrhem, v němž žalobce kromě zrušení Napadeného rozhodnutí požadoval, aby soud v souladu s § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil žalovanému požadované informace poskytnout.

43. Soud si byl vědom imperativu plynoucího z naposledy uvedeného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, jak jej ustáleně interpretuje soudní praxe. Podle uvedeného ustanovení soud, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65, bodě 21 „[s]mysl § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.“

44. Soud však žalobnímu návrhu se zřetelem k závěrům plynoucím z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vyhovět nemohl. Soud v tomto řízení uzavřel, že obě rozhodnutí v této věci postrádají v důsledku nesprávného právního posouzení přezkoumatelné uvedení důvodů, pro které by bylo možno s přihlédnutím ke shora citovaným judikatorním závěrům požadovanou informaci i v případě nezajištění souhlasu oprávněné osoby žalobci odepřít. Z rozhodovací praxe správních soudů přitom plyne, že soudu za této situace nepřísluší nahrazovat úvahy správních orgánů o tom, zda a v jakém rozsahu nebo jak konkrétně mají být informace žadatelům poskytnuty, neboť je toliko oprávněn přezkoumat správnost a zákonnost jejich závěrů. Jak vyplývá z § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., soud přezkoumává, zda jsou dány důvody k případnému odmítnutí žádosti. Přezkoumáním se přitom rozumí taková činnost soudu, při níž soud posuzuje, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informací opřel, obstojí

či nikoli (a toliko *prima facie* posuzuje existenci eventuálních dalších důvodů pro jejich odepření). V posuzovaném případě však taková specifikace důvodů prozatím chybí.

45. Povinný subjekt a žalovaný se tak v dalším řízení budou zabývat shora popsányými otázkami. Setrvají-li správní orgány na závěru, že je požadovaná informace dokumentací ve smyslu § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona (soud neponechal bez povšimnutí, že předmětná dokumentace je opatřena razítkem stavebního úřadu svědčícím o jejím „ověření podle ohlášení“ ze strany stavebního úřadu, a tedy o tom, že dokumentace mohla být zřejmě využita např. jako dokumentace bouracích prací), měly by dále v tomto ohledu ověřit, která osoba je v souladu s § 168 odst. 2 větou druhou stavebního zákona oprávněna v daném konkrétním případě souhlas s pořízením její kopie udělit. Soud v tomto smyslu podotýká, že současný obsah správního spisu neposkytuje žádnou oporu pro závěr, že osobou oprávněnou udělit souhlas byl žalobcem oslovený ██████████. Podle stanoviska soudu je přitom na povinném subjektu, aby si učinil závěr o tom, která osoba je v režimu naposledy uvedeného ustanovení oprávněna udělit žalobci

souhlas, a případně žalobce o identitě takové fyzické nebo právnické osoby poučil. Jednoznačná identifikace uvedené osoby je ostatně dle přesvědčení soudu nutná i pro účely posouzení okruhu osob zúčastněných na případném dalším soudním řízení.

46. V případě, že žalobce nepředloží souhlas pořizovatele předmětné dokumentace, popř. vlastníka stavby, pak bude úkolem správních orgánů podrobněji se zabývat charakterem požadované dokumentace, resp. jejích jednotlivých částí a posoudit, zda se ve vztahu k celé této dokumentaci, popř. jejím jednotlivým částem jedná o taková technická řešení, která by mohla být využitelná jinou osobou. Správní orgány přitom neopomenou zkoumat, z jakého tvrzeného důvodu žalobce informaci požaduje, zda je tento⁴⁶. V případě, že žalobce nepředloží souhlas pořizovatele předmětné dokumentace, popř. vlastníka stavby, pak bude úkolem správních orgánů podrobněji se zabývat charakterem požadované dokumentace, resp. jejích jednotlivých částí a posoudit, zda se ve vztahu k celé této dokumentaci, popř. jejím jednotlivým částem jedná o taková technická řešení, která by mohla být využitelná jinou osobou. Správní orgány přitom neopomenou zkoumat, z jakého tvrzeného důvodu žalobce informaci požaduje, zda je tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný nepřípustný důvod, a posléze případně za použití Nejvyšším správním soudem popsaného testu proporcionality zvážit, kterému z konkurujících si práv má být dána přednost a případně v souladu s dříve uvedeným zvolit adekvátní opatření co možná nejvíce optimalizujících řešení střetu práv (poskytnutí některých částí požadované informace).